

BDP'den HDP'ye; İhtiyaç mı amaç mı?

HDK/HDP'nin kendi mücadele çizgisi bağlamında ne kadar başarılı olacağı, Gezi İsyanı'ndan çıkan derslerin etüd edilip edilmediği;

TDH'nin BDP'ye ihtiyacının olup olmadığı, BDP'nin TDH'ye ihtiyacı olup olmadığı tartışmaları üzerine...

08

Türban ve özgürlükler

Türban meselesini burjuva-feodal sistemin koşulladığı biçimiyle ne (türbanlı ya da türbansız) kadının özgürleşmesi ne de din-vicdan özgürlüğü olarak tartışırız.

Bu durumda, emekçi kitleleri kutuplaştırmayı hedefleyen bu politikaların iki tarafını da teşhir etmek ve gerçek bir kurtuluş projesi olan sosyalizmin propagandasını yapmak temel görevimiz olmalıdır.

09

Haftalık Özgür gelecek

Pêşaroja Azad

Sayı: 74 Gerçekler devrimcidir!

7 Kasım 2013

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Özgür Gelecek'ten

Ethem için yazmaya devam edeceğiz...

Merhaba

“Marmaray açılışı”, “türbanlı milletvekilleri” gibi AKP hükümetinin icraatları karşısında “sırf AKP yapıyor diye karşı mı çıkalm” türünde, ucuz birtakım söylemler geliştirilirken; AKP'nin tüm bunları hem siyasal hem de ekonomik krizden çıkış yolu olarak kullandığı göz ardı edilmeye çalışılıyor. Oysa Gezi İsyanı ve Kürt meselesinde gelinecek çıkmaz, AKP'yi bu tür açılımlar yapmaya zorluyor ve hem Marmaray ile halkın yaşamı dikkate alınmıyor ve binlerce insanın ölümü yolculuğa çıkmasına göz yumuluyor hem de “türban” üzerinden kadın özgürlüğü yine ataerkil siyasetin malzemesi haline getiriliyor.

Gazetemizin bu sayısında bu konudaki tartışmalara yer verdik. Ayrıca İstanbul'da düzenlenen “Müslümanlaş(tırıl)mış Ermeniler Konferansı”na dair izlenim ve Çanakkale Kurşunlu'da tek başına direnen **Bülent Behçet Özüren** ile yapılan röportaja da yer verdik.

Serkeftin!

Emekçinin Gündemi

Kıdem tazminatı ve yeni dönem
05 Sayfa 05

Göğün Yarısı

Kadınları isyana teşvik ediyoruz!
07 Sayfa 07

Pusulula

Kolektivizm, başarının anahtarındır!
11 Sayfa 11

Cumhuriyetleri 90 yaşında, PEKİ YA ÇOCUKLAR?

CUMHURİYET 90 YAŞINDA
BEHZAT ÖZEN (HEP) 8
UĞUR KAYMAZ (HEP) 12
CEYLAN ÖNKOL (HEP) 14
ERDAL EREN (HEP) 17
YAŞINDA!

TC'nin 90. kuruluş yıldönümünü geride bıraktık. Bu 29 Ekim yine şatafatlı kutlamaların ve “tarihi bir gelişme” olan Marmaray'ın açılışının eşliğinde geçti. İnsanların patlayan havai fişeklerin sesi ile sağırlandırılmaya, görüntüsü ile kör edilme-ye çalışıldığı 29 Ekim'e “damgasını vuran” başka bir olay daha vardı ki; o da TC devletinin kendinden öncekilerden devraldığı faşizminin 90. yılına yaşattığı!

Kutlamaların gerçekleştiği saatlerde Şirnex-Şemziran'da **Behzat Özen** isimli ve henüz 8 yaşında olan bir Kürt çocuk, hayvan otlatmaya gidiyordu. Savaşın kalıntıları ve mayınlarla döşeli bu coğrafyanın çocuklara hediye siydi o cisim: Patlamamış bir el bombası! Ve o bomba minik Behzat'ın elinde patladı. Roboski'de 35 Kürt köylüsünü katleden İHA'ların sesinin yılbaşı kutlamalarının sesine karışması gibi, o bombanın sesi de “Cumhuriyet şölenleri”nin sesi arasında yitti.

Sokaklarda isyanın yeni adı olan minik Behzat, bu devletin katlettiği 350 çocuktan (resmi kayıtlarda yer alan) biri olarak kayıtlara geçti. “Şanlı Cumhuriyet” bir yaşına daha girdi ve bir çocuk daha 8 yaşında kaldı. Onu büyütecek olan da yalnızca, bu Kürt çocuğunun isyanını yüklenenler olacaktır.

Kurşunlu Köyü direniyor

Çanakkale Bayramiç'te açlık grevinde olan **Bülent Behçet Özüren** ile röportaj

02

Mersin'de hal işçileri ile röportaj

“Ses çıkarınca ‘Suriyeli getirmekle’ tehdit ediyorlar!”

05

ATİGF Derneği'ne Neo-Nazi saldırısı

27 Ekim günü ATİGF'e bağlı VTİD'e yaklaşık 40 kişilik faşist grup, silah ve kesici aletlerle ve yabancı düşmanı ırkçı-neonazi söylemlerle saldırdı.

10

“Soykırım, ölenlerin sayısı değil, kalanların suskunluğudur”

13

Kurşunlu Köyü Direniyor!

Çanakkale'nin Bayramiç ilçesine bağlı **Kurşunlu Köyü'**nde açılması planlanan Feldspat madenine tepki olarak 10 gündür çadır kuran ve 9 gün önce açlık grevine başlayan **Bülent Behçet Özüren** direnmeye devam ediyor. Biz Bayramiç YDG basın-yayın komisyonu ve Çanakkale YDG Yazı Komisyonu olarak 2 Kasım günü Kurşunlu Köyü'ne, Bülent abinin yanına gittik.

Köyün girişinde bir köylüden yol tarifi aldıktan sonra zorlu bir tırmanışın ardından Bülent abinin yanına vardık. Kısa bir sohbetin ardından aldığımız su ve şekeri kendisine vererek YDG olarak direnişini selamladık. Bülent Behçet Özüren ile yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

YDG: Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuzuz?

Bülent Behçet Özüren: Burada bir çiftliğim var, 3 bin tane zeytin ağacı diktim. Bir şirkette de danışmanlık yapıyorum.

- Ne zamandır buradasınız?

- 5 senedir burada yaşıyorum.

Çadır eyleminde onuncu, açlık grevinde 9. günüm.

- Çadırda yaşamının ne gibi zorlukları var?

- Geceleri çok soğuk oluyor. Kaldığım çadırlar "yörük çadırları", çoban çadırları olduğu için sıcak değil.

- Aileniz eyleminiz hakkında ne düşünüyor, destek oluyor mu?

- Ailem yanımdaydı. 4 çocuğum var. Eşim daha fazla dayanamadı buradaki ağaç katliamına, onun için İzmir'e gitti.

- Eyleme başlama amacınız nedir?

- Bize emanet olarak bırakılmış doğal zenginlikleri bizden sonraki nesillere aktarmayacak olmanın korkusuyla başladım. Bu olayın Kurşunlu'dan sonra başka köylerin de başına gelebileceğini düşünüyorum. Maden yasası der ki; köyün içinde, 60 metre yakında maden kurulabilir. Madenci bunu legal olarak yapıyor ama

bu 60 metre yakınında oturmak isteyen ya da oturan hiçbir idareci yok. Buna onay veren insanlar da burada ikamet etmiyorlar ama bizi oturmak zorunda bırakıyorlar.

Anayasal hakları vardır insanların. Temiz ve sağlıklı bir çevrede yaşamak herkesin hakkıdır, devlet de bu koşulları sağlamak zorundadır. Böyle bakınca ortaya vahşi kapitalizm gerçeği çıkıyor. Bir adım daha atarsa vahşi kapitalizm hayvanlaşma başlıyor. Köyümü kurtarmaya çalışıyorum. Amacım bu.

- Direnişe Kurşunlu ve Bayramiç halkı destek oluyor mu?

- Bundan önce Karaköy'de altın madeni için yürüyüş yapıldı. Başka köyler de vardı fakat başarılı olmadılar. Çünkü karşlarına jandarma çıktı. Jandarma devletin otoritesini temsil ettiği için ona karşı çıkamadılar, yapamadılar. Kurtuluşun esas hedefi iktidar partidir, ona ulaşabilmek, aydınlatılmaktır. Bu dosyada Veysel Eroğlu ve Recep Tayyip Erdoğan'ın da imzası var. Onların burayı görmediğini düşünüyorum, burada köy olduğundan bile haberleri yok.

"Yok sayılınca, yok olmuyoruz"

- Bayramiç'te Gezi İsyanı'nın bir etkisi oldu mu?

- Evet, oldu. Bayramiç solcu bir yer değil. Nedeni üniforma korkusu. Çünkü böyle yetişmiş, böyle görmüşler. Bunu devlete yakınlık ve saygı olarak görüyorlar ama haklarını aramayı hiçbir zaman düşünmüyorlar. Şimdi şu yaşananlar onlara mucize gibi geliyor. Köylüleri eğitmek gerekiyor. Burada gençlere büyük görev düşüyor. Köylülere haklarını anlatmak lazım.

- Bu projenin Bayramiç'e ve köyünüze ne gibi zararları var?

- Bayramiç Asli Hukuk Mahkemesine 185 imzalı bir dilekçe hazırladık. Elimizdeki bilirkişi raporunda "Eğer bu % 30-40 eğimli arazide maden yapı-

lırsa heyelana sebep olur ve köyde ölümler olur" yazıyordu. Bunu Vali'ye gönderdik o da; "Böyle abartılı ve duygusal yaklaşırsa Türkiye'de madencilik yapılamaz" dedi. Ölüm tehlikesi var. Yeşillik tahrip edilince meralar yok olacak, bu da buradaki köylüleri göçe zorlayacaktır. Kazıdan ortaya çıkan gaz ve toz 20 sene üzerinden çıkmayacak bu köyün ve has-

talıklara sebebiyet verecek.

- Valilik, Belediye Başkanı veya hükümetten biri sizinle görüşmeye geldi mi?

- Hayır, gelmediler. Maden konusunda bu köyü kimse dikkate almıyor. Yok sayılınca yok olamıyoruz, buradayız. Maden sınırlarını bile bilmiyorlar. Kimseyi insan yerine koyup bilgilendirme toplantısı bile yapmadılar.

- Demokratik kitle örgütleri veya siyasilerden destek alıyor musunuz?

- Bugün CHP'li bir milletvekili geldi. Küçük bir çam fidanı verdim. Meclise çıkaracak söz verdi. Çanakkale Çevre Platformu ve Tabipler Birliği de geldi.

- Köyünüzde başka ne gibi sorunlar var?

- Köylülerin sulama araçları burasıydı. Bayramiç Barajı'nın bulunduğu yerdin. Fakat baraj yapılıncaya buradan hep göç oldu, tarımı bırakmak zorunda kaldı insanlar. Hayvancılık kaldı

"Taleplerim karşılanmazsa kendimi yakacağımı!"

- Neden açlık grevi?

- Bir davaya hayatını koyacak kadar inanmıyorsan başarılı olmazsın. İş makineleri çalıştığı anda buraya çıktım, direndim. Haber verebilsem herkes gelir, kendini ağaçlara bağlar sandım, çok ütopik oldu. Jandarma geldi, hakkımızda suç duyurusunda bulundular. Karşımızda çok güçlü biri de olsa maça başlamadan "yeniliriz" dememek için buradayım. Ne olursa olsun "elimden geleni yaptım" diyeceğim. Şu an Türkiye Kurşunlu'yu tanıyor.

- Talepleriniz nelerdir?

- Sadece bir yetkiliyi görmek istiyorum.

Gelip yerinde görsün, bu köy gerçekten bu maden ile yok olacaktır, desin. Bu hatadan dönlüsün. Ya da bu köyü buradan taşınsınlar. Derdim bu.

- Peki, talepleriniz karşılanmazsa ne yapacaksınız?

- Taleplerim karşılanmazsa 7 Kasım'da kendimi yakacağım.

- Bu tarihin özel bir sebebi var mı?

- Bir anda dilimden çıktı, özel bir sebebi yok. 17'si de olabilirdi.

geriye. Şimdi meraları yok ederek bunu da elimizden almaya çalışıyorlar.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Çok genç olduğunuz için şunu söylemek istiyorum; gelecek nesillere bırakabileceğiniz güzel bir doğa için çevreci nesiller yetiştirin. Bunlar ilköğretimde ders olarak öğretilsin, bilinçlendirilsin.

Ovacık halkı HES'lere karşı yürüdü

Dêrsim: Yıllardır imhaya, asimilasyona ve her türlü baskıya maruz kalan Ovacık halkına, şimdi de HES ve madenlerle doğalarını katledilmeye çalışılıyor. Bu katliamı ise Rio Tinto, Çalık Grubu ve Tunç Maden devletin "Üstün Kamu Yararı" kararlarını da kullanarak doğa kıyımına başladı.

Ovacık'ın Rengül, Cevzlidere ve Kızılviran üçgeninde maden işletmeye yönelik Rio Tinto, Çalık Grubu ve Tunç Maden'e köylüler geçtiğimiz günlerde araçlarını yakarak topraklarında siyanürlü altın aramaya izin vermeyeceklerini ifade etmişlerdi.

Mücadelelerini devam ettiren köylüler 2 Kasım'da, Dersim Merkez ve diğer ilçelerden katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirdi. Esnafın da kepenk

kapatarak destek verdiği eylem Ovacık girişten başlayarak ilçe merkezine kadar sürdü. Kefenler giyerek geleceklerine sahip çıkan Ovacık halkı yürüyüş esnasında Dersimspor taraftarları ile "Kanmasınlar" türküsünü söyleyerek "İkinci Bergama olmayacağız", "Susma haykır madenlere hayır", "Rio Tinto nalet şero to", "Siyanüre geçit vermeyeceğiz" sloganlarını ilçe merkezi içerisinde kısa bir tur ile sonlandırılana kadar haykırdı.

Ovacık Belediyesi önünde gelen yaşam alanı savunucuları bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Aralarında **Partizan**, DHF, **Munzur Çevre Derneği**, BDP ve Dersim'in birçok Belediye Başkanının bulunduğu ke-sim destek verdi.

Kemalizm'in güncel bir yorumu olarak AKP

AKP hükümeti, imaj tazeleme operasyonunda giderek vites büyütüyor. Televizyon ekranlarından eksik olmayan Erdoğan, bir açılıştan diğerine koşuyor, yüzlerce spor tesisinin açılışını aynı anda İstanbul'da yapıyor. Asrın projesi Marmaray, devlet kademesinin yekvücut katılımıyla büyük bir "ihtişam"la açılıyor. Açılışa dünyanın dört bir yanından devlet başkanları, başbakanlar çağrılıyor. AKP'nin medyadaki sesleri, gece-gündüz hükümetin icraatlarından söz ediyor. Köşe yazarları, hizmetleri ve projeleriyle AKP hükümetinin öncelilerden ve bugünkü rakiplerinden farklarına dair yazıp çiziyor. 29 Ekim gibi tarihsel bir güne denk getirilen "icraat şov"larının belli bir plan dâhilinde, yerel seçim hedefiyle ele alındığı anlaşılıyor. Tüm bunların "demokratikleşme paketi"nin rüzgârı eşliğinde ilerlediğini de söylemek gerekiyor.

AKP, bir yandan hizmetleri öte yandan demokratikleşme alanında attığı "cesur" adımlarla, özgürlüklerden yana bir parti imajını çizmeyi amaçlıyor. Türban tartışmalarının zamanlaması da ele alınıp biçimi de bu yaklaşımın izlerini taşıyor. Toplumun laik-gerici çatışması içinde kontrol altında tutma, sömürü ve zulme yönelik öfkeyi, böylece sistem içine kanalize etme politikası Osmanlı'ya kadar dayanıyor. Geniş emekçi yığınlar, "din düşmanı" laik-Kemalistler ile gerici-şeriatçılar olarak ayrıştırılarak sisteme yedekleniyor. Sistemin işleyişi konusundaki yaklaşımları, temelde birbirlerinden farkı olmayan düzen partileri, yürüttükleri propaganda ile kitleleri manipüle ediyor. Ülkemizde bunun kaba haliyle CHP'de Kemalizm/laiklik, AKP'de ise gerici, muhafazakârlık şeklinde karşılık bulunduğu söylenebilir.

Hâkim sınıf klikleri arasındaki çıkar dalaşı, sözünü ettiğimiz bu biçimler altında yığınları da parantezine alarak kesintisiz bir şekilde sürüyor. AKP'nin gücünü artırması ve devletin merkezi düzeydeki birçok organında örgütlenmesiyle daha da gerilen bu kavganın işçi sınıfı ve emekçilerin kavgası olmadığı ise çok açıktır. Zira, kim hükümet olursa olsun emperyalistlerle kurulan ilişkinin niteliği değişmiyor, sömürü ve zulüm saltanatı sürüyor. Düzen partilerinin öne çıkardığı temel başlıklar, yarattığı kimi gündemler bir yana onların gerçek niteliğini belirleyen belli başlı noktalardan birini uyguladıkları ekonomi politikaları oluşturuyor. Türk hâkim sınıflarının resmi ideolojisi Kemalizm'in ekonomi alanındaki anlayışı, tüm düzen partileri için temel referanstır.

İzmir İktisat Kongresi

Bu bağlamda, yola, muhafazakâr, demokrat söylemi ile başlayan ve 10 yılı

geride bırakan hükümeti boyunca anti-Kemalist olmakla suçlanan AKP'nin Kemalizm'i katıksız bir şekilde savunduğunu söyleyebiliriz.

30 Ekim-1 Kasım 2013 tarihleri arasında gerçekleştirilen 5. İzmir İktisat Kongresi'nde konuşan Erdoğan'ın, birinci kongrede alınan kararları ve M. Kemal'i sahiplenerek, sarf ettiği "Cumhuriyet 76 milyonunsa cumhuriyetin kazanımları da 76 milyonundur. Belli bir zümrenin değildir" sözleri tartışmaya değer.

AKP hükümetinin, bu iddialı çıkışının pratikteki karşılığına bakmadan önce İzmir İktisat Kongresi'nin içeriğine bakalım. Lozan görüşmelerine 4 Şubat 1923'te ara verilmesiyle kolları sıvayan Kemalistler, 17 Şubat-4 Mart 1923 tarihleri arasında 1. İzmir İktisat Kongresi'ni topladı. Bu kongre, Türk hâkim sınıflarının bugüne kadar uygulamaya geldiği ekonomi politikalarının temellerini attı. Sermayenin Türkleştirilmesi ve Müslüman olmayan azınlıkların "elinden kurtarılması" kongrenin ana fikrini oluşturuyordu.

Türk hâkim sınıflarının, emperyalistlerle kuracağı ilişkinin nasıl olacağını ise M. Kemal şöyle tarif ediyordu:

AKP, özelleştirme, taşeronluğun yaygınlaştırılması, esnek çalışmanın hayatın her alanında egemen hale getirilmesi konusunda, 10 yıl içinde rekor kırarak, tarihi mesafeler kat etti.

"Efendiler iktisat sahasında düşünürken ve konuşurken zannolunmasın ki biz ecnebi sermayesine hasım bulunuyoruz. Hayır, bizim memleketimizi çok vasidir (geniştir) Binaenaleyh kanunlarımıza riayetkar olmak şartıyla ecnebi sermayelerine lazım gelen teminatı vermeye her zaman hazırız ve şayan-ı arzudur ki-ecnebi sermayesi bizim sermayemize ve servet-i sabitemize inzimam etsin[katılsın]..." (Partizan, sayı 81, syf: 144)

M. Kemal'in bu sözleri Türk hâkim sınıflarının, emperyalistlerle nasıl ilişkileneceğini de gösteriyordu. Kemalistler, Osmanlı'dan kalan Düyun-u Umumiye borçlarının ödenmesini kabul ettiler. 1 Eylül 1916'da İttihat ve Terakki hükümetiyle imzalanan düşük gümrük tarifesi 5 yıl daha uzatıldı. Resmi tarihin ve Erdoğan'ın aksine kongreye tüm toplumsal kesimler değil o günün kompradorları, büyük tüccarları ve büyük toprak ağaları katıldı: "Sosyal sınıflar sözünü ağza almamak gibi bir ilkeden yola çıkılarak, kongreye 'mesleki zümreler' çağrılmıştı. Aslında bu kongrede temsil edilenler sadece egemen sınıflardı... İzmir'de toplanan Türkiye İktisat Kon-

gresinde sadece birbirine hasım belli başlı üç sosyal kategori yani büyük ticaret burjuvazisi, büyük arazi sahipleri ve bürokratlar tartışmak üzere karşı karşıya geliyorlardı." (Azgelişmişlik Sürecinde Türkiye, Cilt 3, syf: 79, S. Yerasimos)

İktisat Kongresi, Türk hâkim sınıflarının, uluslararası sermayeyle daha fazla ilişki kurmayı, ülkemizin yer altı ve yer üst kaynaklarını peşkeş çekmeyi, taşeronluk yapmayı temel yaklaşım olarak belirlemişti. Bu aynı zamanda Kemalizm'in ekonomi politikasıydı.

Erdoğan, M. Kemal'in Yolunda!

Kongrede konuşan Erdoğan'ın, "özel-leştirilmeler yavaş gidiyor" eleştirisi yapan AB'ye sert çıkarak, dile getirdiği "Özelleştirmeyi en başarılı şe-

kilde yürüten ülke şu anda Türkiye'dir ve bizim iktidarımızdır" sözleri M. Kemal'in yolunda sebatla ilerliğini ispatlıyor. Bu da gösteriyor ki, AKP de tıpkı CHP ve diğer düzen partileri gibi hâkim sınıfların çıkarlarının bir ifadesi olan Kemalizm'in ekonomi politikalarını rehber alıyor. AKP hükümetinin 10 yıllık pratiği bunun sayısız örneği ile dolu.

AKP, özelleştirme, taşeronluğun yaygınlaştırılması, esnek çalışmanın hayatın her alanında egemen hale getirilmesi konusunda, 10 yıl içinde rekor kırarak, tarihi mesafeler kat etti. Özelleştirme uygulamalarına 1986 yılında başlayan Türkiye, 25 yılda 42 milyar 33 milyon 904 bin dolarlık özelleştirme yaptı. Bunun 34 milyar dolarlık bölümü AKP döneminde gerçekleşti. 58., 59. ve 60'uncu AKP hükümetleri döneminde yapılan özelleştirmelerin toplam özelleştirme içindeki payı yüzde 80'i buldu.

TC 80 yılda (1923-2002) 44 milyar Dolar cari açık verirken, son 10 yılda (2003- Mart 2013) bu rakam 350 milyar Doları buldu. 2002'de 129,6 milyar Dolar olan TC'nin toplam dış borcu, 2012 sonunda 336,9 milyar Dolara fırladı. Bugün ülke nüfusunun yüzde 30'u yoksulluk sınırında yaşıyor. TÜİK'in 2012 yılında yaptığı araştırmaya göre, nüfusun yüzde 20'lik kesimi, gelirin yüzde 46,6'sını kazanırken, en alttaki yüzde 20'lik nüfus gelirinden sadece 5,9'luk pay alabiliyor.

DİSK-AR'ın 4 kişilik bir ailenin sağlıklı bir biçimde alması gereken kalori miktarı üzerinden hesaplanan beslenme kalıbı dikkate alınarak hazırladığı raporun sonuçlarına göre, 4 kişilik bir aile için açlık sınırı 1061, yoksulluk sınırı ise 3354 TL'dir. Tek kişinin çalıştığı, iki çocuklu bir asgari ücretli işçi ailesinin ile birlikte aç kalmadan yaşaması mümkün değil. Söz konusu işçi asgari ücret geliri ile başka bir harcama yapmasızın ancak 22 gün ailesi ile birlikte karnını doyurabiliyor. Kalan 8 gün açlığa mahkûm. İnsanca yaşamak için asgari ücretlinin geliri ise sadece 1 hafta yetebiliyor.

Gerçekler bütün gürültüsüne rağmen AKP hükümetinin, TC'nin kuruluşundan bu yana egemen sınıfların, yaşama geçirdiği sömürü ve zulüm politikalarını büyük bir ustalıklarla yaşama geçirdiğini ortaya koyuyor. Elbette tüm bu gürültünün nedeni ise işçi sınıfı ve emekçi yığınların bu gerçeğin farkına varmasından duydukları korkudur. Gerçeğin üzerine çekilen bu perdeyi parçalamak elbette mümkün. Gezi İsyanı, hâkim sınıfların emekçi yığınlar karşısında ne kadar çaresiz kaldığını gösterdi.

Korkularını daim kılmak için mücadeleye!

Kartal: Maaşlarını, kıdem, ihbar tazminatlarını ve TİS'ten kaynaklı olan bir maaş haklarını alamadan çalıştıkları fabrika kapanan ve işten çıkarılan Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü Feniş Alemnium Fabrikası işçilerinin direnişleri 56. gününe ulaştı. 56 gündür fabrikayı işgal eden işçiler, Mecidiyeköy'de, Taksim'de ve fabrika önünde yol keserek eylemlerle direnişlerini sürdürüyorlar. Biz de Özgür Gelecek olarak direnişteki gelişmeler üzerine 15 senedir bu fabrikada çalışan ve direniş sözcülüğü yapan **Mehmet Doğan** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Doğan, uzun süre yoğun eylemlilik içerisinde olduklarını ancak bayramla birlikte bu süreçte bir düşüş yaşandığını belirtti. Bu düşüşün siyasi bürokrasinin sürece dâhil edilmeye çalışılmasından kaynaklandığını belirten Doğan, bu süreçte Hak-İş eski Genel Başkanı ve AKP Çorum Milletvekili **Salim Uslu** üzerinden bir çalışma yürütülmeye çalışıldığını aktardı. Doğan, bunun direniş üzerindeki etkisinin de beklemedik olduğunu be-

lirtti. Bu yolu denemelerindeki nedeni ise şöyle anlattı; *"Burada siyasetten umut bekleyen, dolayısıyla beklenti içerisinde giren arkadaşlar çoktu. Başbakana, Çalışma Bakanına ulaşırsak sorun çözülür gibi genel bir eğilim vardı. Biz de bu beklenti karşılınsın diye o yolun denemesi üzerine karar aldık. Zaten daha sonra da sesimiz meclise kadar ulaştığı halde bir gelişme yaşanmadı. Sorunun böyle çözülmeyeceği görülmüş oldu."*

İşçiler arasında bu yolun denemesi ve çözüm alınamamasının ardından devlete de bir tepki oluştuğunu belirten Doğan, *"İşçilerin büyük çoğunluğu muhafazakâr ve milliyetçi olmasına karşın belli eylemlerde de polisle karşı karşıya gelen durumları dahi yaşamaktan çekinmiyorlar"* dedi. Direnişteki işçilerin büyük çoğunluğunun daha önce hiçbir eyleme katılmadığını, çevrede gelişen işçi direnişlerine ve eylemlerine dahi mesafeli durduğunu belirten Doğan, aynı işçilerin bugün birebir eylemler örgütlediğine dikkat çekti.

Feniş'te direniş sürüyor

Doğan, patronla alacaklarının tespiti ve kayıt altına alınması için protokol görüşmelerinin yaşandığını ve bu görüşmelerden 3.sünde kendi şartlarının kabul edilmesiyle protokol imzaladıklarını belirtti. Protokol ile birlikte alacaklarının kayıt altına alınacağını belirten Doğan, önümüzdeki günlerde fabrikada bulunan makinelerin de icraya konulacağını belirtti. Yine protokolle birlikte patronun bir ödeme planı çıkararak, maaşları ödemek zorunda kalacağını belirten Doğan, kendisinin bu protokole uymaması durumunda ailesi üzerine kayıtlı gelirden de icra yapılacağına belirtti.

"İşçiler sendikaya rağmen direniyor"

Doğan, direnişe dair bahsettiği duraksamanın protokol sürecinde sendikanın tutumuyla da ilişkili olduğunu belirtti. Sendikanın, *"Bekleyelim, protokol imzalayalım, protokol üzerine biz eylemlilik geliştirirsek olumsuz bir etki yaratır"* şeklinde propaganda yaptığını belirten Doğan, sendikanın genel tutumunun da fiili direnişten yana olmadığını, işçilerin bu ortamda sendikaya rağmen direndiklerini ve eylem örgütlediğini belirtti.

Diğer direnişteki işçilerle irtibata geçmek gibi bir kaygılarının olduğunu ifade eden Doğan, bu anlamda Kazova direnişini ve Hava-İş grevini ziyaret ettiklerini ve direniş süreçleri hakkında karşılıklı aktarımlarda bulduklarını

belirtti. Sonraki süreçte Kazova direnişindeki gibi üretim yapmayı da tartıştıklarını belirten Doğan, alıcı firmaların irsaliye ve faturayla çalışmalarından kaynaklı bu yöntemi uygulama şanslarının bulunmadığını belirtti.

"Önümüzdeki süreçte de fiili eylemleri çoğaltacağız"

Doğan direniş sürecinin işçiler üzerinde yarattığı etkiye dair ise, işçilerin daha önce direnişe destek olmaya gelen devrimci ve demokrat kurumları gördüklerinde, gelmelerini istemediklerini daha sonraki süreçte ise fabrika kapısının hemen yanına ziyaretçi yeri oluşturduklarını böylece yine belli bir mesafe koyduklarını belirtti. Ancak ilerleyen süreçle birlikte bu önyargının kırıldığını belirten Doğan, işçilerin devrimciler için, *"Polisle karşı karşıya geldiklerini gördüğümüzde terörist diyorduk ama bunun böyle olmadığını gördük"* şeklinde düşüncelerindeki değişikliği aktardıklarını belirtti.

Doğan, bahsettiği duraksamanın da kırıldığını belirterek, *"Önümüzdeki süreçte de fiili eylemleri çoğaltacağız. Bu hafta TÜSİAD önünde eylem yaptık. Bu eylemle birlikte sürece başladık. Paramızı alıncaya dek fiili mücadeleye devam edeceğiz"* dedi. *"Mücadele etmekten başka şansımız yok"* şeklinde konuşan Doğan, gazetemiz aracılığıyla direnişe destek çağrısında bulunarak, *"Sınıf dostlarının direnişe desteklerini bekliyoruz"* dedi.

"Acaba biz DDSB'nin neresindeydik?"

4. DDSB Eğitim Kampı programında, *"DDSB kopuşun neresinde?"* adlı bir başlık vardı. Bu başlık bana şunu sordurdu; *"Acaba biz DDSB'nin neresindeydik?"* Acaba DDSB'yi ne kadar içselleştirmiş ve bilince çıkarmıştık.

Yoğun geçen kamp süresinin şahsımda bir sıçrama yarattığını, samimi olarak itiraf etmeliyim.

Programa bir göz attığımda yetkin olmadığım bir konuda ne kadar kelime sarf edebilirim diye düşünmüştüm. Ama gerçekten de herkesin tartışmaya değer katacağı bir şeylerin olduğunu gördüm. Genel itiba-

riyle hep artılarıyla geçti ve gerçekten somut adımlar atıldığına şahit oldum. Keza örgüt bilinci konusunda eksik yanlarımızı görüp daha da üstüne gitmek gibi bir avantaj yakaladık. Diğer alanlardan gelen yoldaşlarla sanki yıllardır tanışıyor muydum geçen bir kamp süreci moral motivasyonu-muzu artırdı. Geri dönerken konu-

lanları pratiğe çevirmek için herkesin kafasında plan üstüne plan kurulu-yordu. Alanlarda ise kampa gelmeyen yoldaşlara anlatacak olmak ayrı bir duyguydu. Bir diğer kampı ipe çekiyorum ve gerçekten her yoldaşa canı gönülden teşekkür ediyorum. Serkeftin!

(Kartal'dan bir ÖG okuru)

Kendine yeterlilikten yetersizliğe

Türkiye'de hayvancılığın içinde bulunduğu durumu açıklayan en uygun tanımlamayı başlıktaki yapmak mümkündür. Uygulanan neo-liberal politikalar tarımda olduğu gibi hayvancılıkta da üretimi, kendine yeterlilik oranını sürekli daraltmaktadır. Canlı hayvan ve kırmızı et üretiminde ithalata ağırlık verilmesi emperyalist neo-liberal politikaların en bariz sonuçlarıdır. Bunu daha iyi görebilmek için aşağıdaki tabloya ve verilere bakmak yeterli olacaktır.

Tabloda verilen zaman aralığına göre hayvan sayılarının değişimine baktığımızda sürekli düşme eğiliminin olduğu görülmektedir. IMF, DB ve DTÖ çıkışlı, emperyalist neo-liberal tarım ve hayvancılık politikalarının uygulandığı bu yıllarda üretim sürekli düşmüş ve giderek ithalata kapılar açık hale getiril-

Türkiye'de Tür ve Irklara Göre Hayvan Sayısının Değişimi ve İndeksleri									
Yıl	Koyun	İndeks	Kıl Keçisi	İndeks	Tiftik Keçisi	İndeks	Siğir	İndeks	Manda
1990	40.553.000	100.00	9.698.000	100.00	1.279.000	100.00	11.377.000	100.00	371.000
1995	33.791.000	83.33	8.397.000	86.58	714.000	55.82	11.789.000	103.62	255.000
1996	33.071.000	81.55	8.242.000	84.99	709.000	55.43	11.886.000	104.47	235.000
1997	30.238.000	74.56	7.761.000	80.03	615.000	48.08	11.185.000	98.31	194.000
1998	29.435.000	72.58	7.523.000	77.57	534.000	41.75	11.031.000	98.96	176.000
1999	30.251.000	74.61	7.784.000	75.11	490.000	38.31	11.054.000	97.16	165.000
2000	28.492.000	70.26	6.828.000	70.41	373.000	29.16	10.761.000	94.59	146.000
2001	26.977.000	66.51	6.676.000	68.84	346.000	27.05	10.548.000	92.71	138.000
2002	25.174.000	62.08	6.519.000	67.22	261.000	20.41	980.000	86.17	121.000

Kaynak: DİE, Türkiye İstatistik Yıllığı, 2002

miştir. Özcesi kendine yeterlilik oranı sürekli düşürülmüştür.

1990 yılında koyun sayısı **40.553.000**'tür. Bugün ise **27 milyon** civarındadır. Siğir sayısı ise 1990'da **11.377.000** iken 2002'ye gelindiğinde müthiş bir düşüş olmuş, sayı **980.000**'e kadar gerilemiştir. Bu arz açığı ne ile kapatılmıştır? **İthalatla**. Bugün ise 10

milyon civarındadır. Siğir sayısı ve küçükbaş sayısı 2007-2008 yılları arasında oldukça düşmüş ve burada doğan arz açığı kapatılmak için canlı hayvan ve kırmızı et ithalatına izin verilmiştir. Bu durum 2011-2012 yıllarında da yaşanmış, et fiyatları arz açığından kaynaklı, talebi de baskılamak için

yüksek artış göstermişti. AKP hükümeti bu durumda da canlı hayvan ve kırmızı et ithalatına sarılmıştır.

Türkiye'de geçen yıl 777 bin büyükbaş, 2.2 milyon da küçükbaş hayvan kurbanlık olarak kesilmiştir. Geçen yıl yapılan ithalatın, getirilen Angusların gerekçesi **"kurbanlık hayvan açığı"** olarak yansıtılmıştı. Ancak kesilen kur-

banlık sayısı ve arz durumuna baktığımızda bu gerekçenin gerçeği yansıtmadığı, genel olarak canlı hayvan ve kırmızı et üretimindeki açığın kapatılmak istendiği, Kurban Bayramı'nın da buna paravan yapıldığı görülmektedir.

Kırmızı et üretimi 1990 yılında 506.595 tondur. 2002'de bu sayı 419 bin tona düşmüştür. (Oranlar, DİE'nin Türkiye İstatistik Yıllığı 2002'dendir.) Bugün ise 900 bin ton civarında gerçekleşmiştir. Artan talep ve arz bazı düşündüğümüzde bu artışın da ithalat kaynaklı olduğunu ifade etmemiz yanlış olmayacaktır. Öte yandan TÜİK verilerine göre 75 milyonluk Türkiye'de haftada iki gün et yiyemeyenlerin oranı yüzde 62'dir. Nüfusun ezici çoğunluğu haftada bir-iki gün bile et yiyememektedir. Talep bu kadar düşükken canlı hayvan ve kırmızı et üretiminde arz açığının oluşması Türkiye'de hayvancılığın içinde bulunduğu durumu izah etmeye yetmemektedir. (Bir ÖG okuru)

“Koşullar iyi değil! Ses çıkarıyoruz, ‘Suriyeli getirmekle’ tehdit ediyorlar”

Mersin’de hal işçilerinin, ücretlerinin artırılması için başlattıkları eylem sürecinin ivmesi düşmüş olsa da talepleri hala devam ediyor. Eylemlerde, her ne kadar erkekler de yer alsada, kadınların ön plana çıkması ve direnişte inisiyatif alması oldukça dikkat çekici. Biz de, habere konu olan koşulları kendi ağızlarından dinlemek için Mersin haline gittik. İlk olarak Mahmut ve Fidan adlı işçilerle konuşuyoruz.

- Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Fidan: Sabah 7’den akşam 7’ye kadar çalışıyoruz. Kahvaltıyı burada yapıyoruz. Öğle yemeğimizi de burada yiyoruz. Aralarda çay molalarımız; hal içerisinde bazı iş yerlerinde var, bazı işyerlerinde yok. Bu işyerinde var mesela. Bazı işyerlerindeki yemek molalarında, daha yemek ağızımızdayken “hadi hadi” diyorlar. 1 saat yemek molası olduğu söyleniyor ama yarım saat bile yok. Aslında her yerde böyle.

Mahmut: Çalışma saatleri belirsiz. Yani sabah gelirsin işe, çıkış saati belli değil. Mesai ücreti de, bazı yerlerde var, bazı yerlerde yok. Mesai ücreti zaten 5 TL; onu da kimi yer veriyor, kimi yer vermiyor.

Fidan: Yevmiye ücreti de 50 TL’ydi; 60 TL istendi, yapılmadı. En son 55 TL’de kaldı.

Mahmut: Hal içerisinde çalışanların % 90’ı sigortasız. Şoförler dışında neredeyse kimsenin sigortası yok. Onlar da mecburen, kaza falan olduğunda sigortasız oldukları ortaya çıktığında cezası çoktur. Çünkü yevmiye usulü çalışıyor işçiler. Denetim yok ki! Aylık çalışanlarda bile sigorta yatırılmayanlar var. Bu durum herhangi bir şekilde ortaya çıktığında da; aylık olarak çalışıyor olsa bile, “yevmiyeciydi” denilerek içinden sıyrılıyor patronlar.

- Senin dışında evde başka kim çalışıyor?

Fidan: Tek ben çalışıyorum. Eşim çalışmıyor, ne yapayım? Ben hem burada çalışıyorum hem de evde. 10 yıldır bu işte çalışıyorum. Sigortasız.

Mahmut: bütün bunlara karşı, hakkını aramaya kalktığın zaman da işten çıkarmakla tehdit ediyorlar. “Suriyeli işçi getiririz yerinize” diyorlar.

- Suriyeli işçiler var mı peki burada çalışan?

Mahmut: Olmaz mı, var! Onların da koşulları kötü. İhtiyacı var diye, ağa istediği gibi çalıştırıyor.

Mersin’de kadın işçiler eylemde

H. Merkezi: Mersin’de hal çalışan kadın işçiler ücretlerine zam yapılması için 28 Ekim günü başlattıkları eylemi 29 Ekim’de de sürdürdüler. Mersin Büyükşehir Belediyesi Hal Kompleksi’nde çalışan kadın işçiler 50 lira olan gündelik yevmiyelerin 60 lira olması için işe gitmeyerek **Mersin Meyve ve Sebze Toptancı Tüccarları Dayanışma Derneği**’nin önünde toplandı. Kadınlar işçilerinden seçtikleri temsilcilerin “yetkililerle” görüştüler.

- Kaç paraya çalıştırılıyorlar peki?

Mahmut: 20 TL’ye de var, 30 TL’ye de. Ne yapsınlar? Burası Türkiye, bilmiyorlar ki! Patronların altlarında son model Audi arabalar var. Buna rağmen, zarar ediyoruz diye işçinin maaşını eksik veriyorlar. Yevmiyeciler, aylıklar gibi ay sonu gelince maaş almaz. Daha esnektir. Yevmiyeci sabah 7’de gelir; artık iş gece 11’de mi biter, 12’de mi belli olmaz. Bunun sebebi de keyfi olabilir. Yani işyeri Konya’ya, Niğde’ye mal gönderiyorken arabanın serinlikte gitmesini isterse eğer; işçi burada gece geç saatlerde çalışmak zorunda kalır. Sesini de çıkarırsan, Suriyeli getirmekle tehdit ediyorlar.

- Patronlar, gece yarısına kadar çalışıldığında çift mesai verildiğini söylüyor!

Mahmut: Hayır, vermezler. Hele hele aylıklılarda hiç değişmiyor bu ücret. Ama yevmiyeciler, uğraşırlarsa mesai hakkını alabilir. Aylıkların da böyle bir şansı dahi yok.

“Günlükçüyüm diye sigorta yapmıyorlar”

Antakyalı bir kadın işçinin yanına gidiyoruz ; ücret eylemlerine katılmış, hakkını istiyor. İsmi Gönül, soyismini vermekten çekiniyor o da.

- Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

-Ben, bu hal açıldığından beri yevmiyeci olarak çalışıyorum. Haftanın üç günü burada, diğer üç gün de başka iş yerinde çalışıyorum. Sabah 7’den akşama kadar, çıkış saati belli olmadan çalışıyorum. Mesai ücretini her çalıştığım işyerinde

alamıyorum.

- Sigortanız var mı?

- Günlükçüyüm diye sigorta yapmıyorlar. Aylık olsaymışım, yapabilirlermiş. Bize, günlük ücretimiz dışında sigortamızı dışarıdan yatırmamız için para vermeleri gerekiyor ama vermiyorlar. Onu biz yatırmak zorunda kalıyoruz.

Günlük yemek molalarımız ve çay molalarımız var ama; doyuvermez, hatta doymadan bitiriyorlar molayı. Çay molaları da öyle; bir bardak ya içiyoruz, ya içmiyoruz.

Biz; bir de evde çalışıyoruz, işten çıktığımızda. Daha da zor oluyor.

- Eylemlerde yer aldınız mı peki?

- Tabii ki, hep içindeydim.

- Süreç ne durumda şimdi?

- Bizim iki talebimiz vardı.

Günlük ücretlerimiz 50 TL’ydi, 10 TL fark istedik. Mesai ücretlerimizin de saat başına 5 TL’den 10 TL’ye artırılmasını talep ettik. Şimdi ücretlerimiz 55 TL oldu, mesailerde değişiklik yok. Biz, bununla yetinmek istemiyoruz. Fakat bazı arkadaşlarımız bizi yalnız bıraktı, birlik olamadık. Biraz daha sabretseydiler, istediğimiz olacaktı. Sendikali olmamız gerekiyormuş fakat biz sendikali da olamıyormuşuz. Polisler de, biz eylemlerimizi yaparken; sendikali olmadığımız için grev hakkımızın olmadığını söyleyip eylemi sonlandırmaya çalıştılar.

Bir dernek kurabilsek iyi olurdu. Bir arkadaşımız var halde çalışan, o ilgileniyordu ama bakalım nasıl olacak.

- Teşekkür ederiz.

- Biz de teşekkür ederiz, sesi-mizi duyurduğunuz için.

Emekçinin Gündemi

Kıdem tazminatı ve yeni dönem

Kıdem tazminatı yasa tasarısı yakında meclise geliyor. Sermaye emretmiş siyasi iktidarda tazminatların yok edilmesi için planlarını bitirmiş durumda. Şimdi yasalaştırmak için saldırılarını gizleyen perdelemeler ile kamuoyundaki algılamayı istedikleri gibi yöneterek yasallaştırmayı planlamaktalar. Bunun için her gün kamuoyuna açıklamalar yapıyorlar.

Peki buna karşı sınıfın örgütleri ne yapıyor? Öncelikle saldırının mahiyeti halen istenilen düzeyde anlaşılammış görünüyor. Çünkü sınıf cephesinde halen ne yapılacakları konusunda ortak tartışma yapılmıyor. Ya da klasik enerji boşaltma biçiminde basın açıklamaları ile sorun karşısında durulmaya çalışılıyor.

Bu saldırıda yaklaşık 20 milyon işçinin hakkının gasp edilmesi gibi bir gerçeklik varken daha büyük ve güçlü sonuçlar yaratacak hareketleri hedeflemeliyiz.

Burada şunu unutmamalıyız: Yapılacak tüm hareketlerdeki amacı doğru belirleyebilirsek işte o zaman bu süreçte işçi sınıfının mücadelesinin büyütülmesini sağlamak için adımlar atmış oluruz. Bu yasa tasarısı işçi sınıfının geleceğine yönelik bir saldırdır. Burada asıl olarak mevcut kazanılmış elde kalan tek hakkın ortadan kaldırılması hedeflenmektedir. Bunu yaparken işçi sınıfının örgütleri olan sendikaları da ortak ederek sınıfın örgütüne olan güven duygusu yok edilmek isteniyor.

Zaten olabildiğince sınıfın kendi öz örgütleri olan sendikalara karşı güvensizlik ile işçi sınıfını örgütlenme araçlarından koparmak istemekteler. Bugüne kadar olan saldırılarda bunlar yapılmaktaydı. Şimdi son tangoyu oynamak istiyorlar. AKP iktidarı bu sürecin ön hazırlıklarını Türk-İş yönetimine müdahale ederek Ergün Atalay’ı başkanı yaparak diğer yandan da Memur-Sen ve Hak-İş’i büyüterek yaptılar. Bu nedenle bu süreç aynı zamanda ikili bir mücadelenin de başlangıcı olmalıdır. Peki, nasıl ve ne yapılmalıdır?

Somut durum böyleyken bizlere düşen görev başta sendikalar olmak üzere bulunduğumuz tüm alanlarda bu ikili mücadeleyi birlikte ve herkesin kendi alanındaki duruma göre örgütlenerek vermek olmalıdır. Öncelikle unutmamalıyız; 20 milyon işçiyi ilgilendiriyor. Yani sokakta yanımızda geçen ortalama 3 kişiden 2’sinin böyle bir soruna duyarlılığı olacaktır. Kısacası “örgütlenecek kim?” sorusu yoktur. Siz seslendiğinizde her yerden ses gelecektir. Bunun için biz DDSB’li işçiler açısından sözün bittiği noktaya çoktan gelinmiştir. Artık sıra bu süreci örgütlemektir.

Bulduğumuz yerlere göre sıralarsak en başta sendikalarda görevli ve sendikal yönetimlerde bulunanlar bütün zamanını sendikalarda sürecin mücadelesini yapacak eylemleri örgütlemek ve bunu organize edecek alanları en geniş kesimlerce yapmasını sağlamaktır. İkincisi görev yapmayan, yapmak istemeyenlere karşı cepheden mücadele edilmelidir. Bizler bugünkü sendikal anlayış ile buradan kopuş yaratırız. Bu dönem oldukça elverişli bir dönem, bu fırsatın kaçırılmamasını gerekiyor. Çünkü en geri işçi bile buna karşı sessiz kalanlara öfke duyar. Mücadele edenleri de öne çıkarır.

Sendikali işçilerin görevi buldukları sendikalarda buna karşı mücadele edilmesini sağlamak, bunun için sendikayı zorlamak ve işçilerle burası üzerinden ilişki kurarak mücadelede öne çıkmaktır. Sendikasız işyerlerinde DDSB’liler olarak bulunduğunuz yerlerde işçileri bilgilendirmeli ve yapılan eylemlere ve etkinliklere katmalıyız. İşsiz DDSB’lilerin bulunduğu yaşam alanlarındaki hemen herkes de bu yasadaki etkilenmektedir. Çıkan bildiri vb. araçlarla halkın bilgilendirilmesini sağlamak gerekiyor. Bunu yaparken bulunduğunuz yerlerden eylemler hedeflemeliyiz. Halka bu eylemleri yapacağımızı duyurmak için gitmeliyiz.

Bunu bazen bildiri, bazen megafon, bazen sokaklara masalar kurarak yapabiliriz. Araçlar ve eylemler yaratıcı biçimde genişletilebilmelidir. Klasik eylem tarzları dışında yeni eylem biçimleri yaratmalıyız. Ama asla vazgeçmemeliyiz. Görevimiz bu süreci örgütlemek olmalıdır.

“Duvarlar yıkılsın, Kürdistan’a özgürlük”

MERSİN

BDP Mersin İl Örgütü, Nusaybin sınırında inşa edilen “utanç duvarı”nı

protesto etmek ve bu duvara karşı açlık grevinde olan Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan’a destek vermek için 2 Kasım günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Polislin kısa süreli engelleme

çabasına rağmen kitle, Taş Bina önüne kadar “**Duvarlar yıkılsın, Kürdistan’a özgürlük**”, “**Bijî berxwedana YPG**” sloganlarıyla yürüdü. **İSTANBUL** 31 Ekim Perşembe günü İstanbul

Üniversitesi’nde “utanç duvarına” karşı **Yurtsever Üniversite Gençliği** bir yürüyüş düzenledi. Edebiyat Fakültesi’nden Beyazıt Meydanı’na alkış ve zılgıtlarla yürünen eyleme **Yeni Demokrat Gençlik** de destek verdi.

TC’den çeteler için istihbarat

H. Merkezi: TC devleti Suriye’de Kürt düşmanlığını, çeteleri alenen destekleyerek, Rojava Kürtlerine saldırarak sürdürüyor. Çetelerin ellerinde silahlarla dahi rahatça giriş-çıkış yaptığı Suriye sınırından Riha (Urfa)’ya gelen 8 Rojavalı Kürt PYD üyesi olduğu gerekçeyle tutuklandı.

Diyarbakır D Tipi Hapishane’de bulunan PKK’li tutsaklar aileleri aracılığıyla açıklama yaparak 8 Rojavalı Kürt’ün PYD üyesi oldukları gerekçeyle tutuklandıklarını duyurdu. Farklı zamanlarda Riha’da tutuklanan Rojavalı Kürtlere gözaltında ajanlık dayatmasında bulunuldu. Rojavalı tutsaklardan, gözaltında YPG komutanları ve PYD hakkında bilgi istendi.

Tutsakların yaptığı açıklamada, “*Gözaltına alınanlardan özellikle ve öncelikli olarak YPG-YPJ komutanları, YPG ve PYD hakkında bilgi istenilmekte, bazı YPG-YPJ komutan ve şervanlarının fotoğrafları gösterilip tanıyıp tanımadıkları sorulmakta ve ajanlaştırma dayatılmaktadır. AKP polisi dayatılan ajanlaşmayı kabul etmeyen Rojavalıları bu sefer hiçbir hukuki dayanağı olmadan ve bir gerekçe göstermeden tutuklayıp cezaevine koymaktadır*” denildi. Rojavalı tutsakların “PYD’ye üye olmak” ve “PYD’ye destek vermek” iddialarıyla ve “ilginç delillerle” tutuklandığı belirtilen açıklamada, bir tutsağın tutuklanmasına gerekçe gösterilen delil şöyle anlatıldı; “*Efrîn’de kepçe operatörü olan ve kepçenin eksik birkaç parçasını temin etmek için geldiği Riha’da her yerde faturayla satılan bu malzemeler nedeniyle AKP polislerince ‘bomba yapımında kullanılacağı’ gerekçeyle tutuklanmıştır.*”

TC devletinin, eşbaşkan düzeyinde resmi görüşmeler yaptığı PYD, Suriye anayasasına göre kurulmuş bir parti. Bu anlamda partiye üye olmanın tutuklanma gerekçesi yapılmasının hiçbir hukuki gerekçesi yok. Tutuklama gerekçesi olarak ortaya konulan “delil”ler, tutuklamalarda ne kadar hukuki olma kaygısının güdüldüğünü gözler önüne seriyor.

Sınırdan geçen insani yardımları engelleyen, Kürtler geliyor gerekçeyle sınır kapısını kapatan, birçok kez fiili olarak YPG mevzilerine saldıran, sınıra duvar ören ve öte yandan çetelere sınırı açan, eğitip, silahlandırarak TC devleti şimdi de çeteler için istihbarat topluyor. Yapılan tutuklamalar TC’nin Rojava Kürtlerine dönük düşmanca politikalarındaki ısrarı bir kez daha gösterdi.

Sevinme ey zulüm, 29 Ekim’de binlerce Behzat doğdu!

15 dakikalığına bütün geçmişinizi unutun. Bütün ailenizi, akrabalarınızı, tanıdıklarınızı bir kenara bırakın...

İsmi fark etmez, 18 aylık bir çocuğunuz olduğunu farz edin. Daha süt içme yaşında, başı anca “gaz bombası” kadar. Polislin attığı gaz bombası isabet ediyor başına, emzirildiği sırada. İşte **Mehmet Uytun** böyle katlediliyor, Cizre’de 2009’un Ekim ayında.

İsmi fark etmez, 12 yaşında bir kardeşiniz olduğunu farz edin. Babanızla birlikte kamyoncular. İskenderun’a gidecekler ve askerler tarafından “terörist” denilerek onlarca silahla taranıyorlar. Kardeşiniz 12 yaşındadır ama bedeninden 13 kurşun çıkmıştır. İşte **Uğur Kaymaz** böyle katledildi, Kızıltepe’de 2004’ün Kasım ayında...

İsmi fark etmez, kuzenlerinizden birini düşünün. Şöyle gözleri “ceylan” gibi bakan, Kürde en benzeyenini. Konyunlarını otlatırken askeriye’nin attığı

havan topuyla paramparça olduğunu ve annesinin onun parçalarını elbisesiyle topladığını düşünün...

İşte **Ceylan Önkol** böyle katledildi, 2009’un Eylül ayında...

İsmi fark etmez, dünyanın herhangi bir yerinde yaşayan herhangi bir 8 yaşındaki çocuğu düşünün. Gezerken yerdeki bir şey dikkatini çekiyor, alıyor oynamaya başlıyor onunla. Oynamak istediği şey “bombadır”. Patlıyor insafsızca, katlediyor onu...

İşte **Behzat Önen** daha geçtiğimiz 29 Ekim’de, Şemzinan’da böyle katlediliyor. 1989’dan şimdiye kadar, Türkiye Kürdistanı’nda 350’yi aşkın çocuk böyle katlediliyor. Dile kolay 350’yi aşkın çocuk... Önemli bir kısmı da son on yılda katlediliyor.

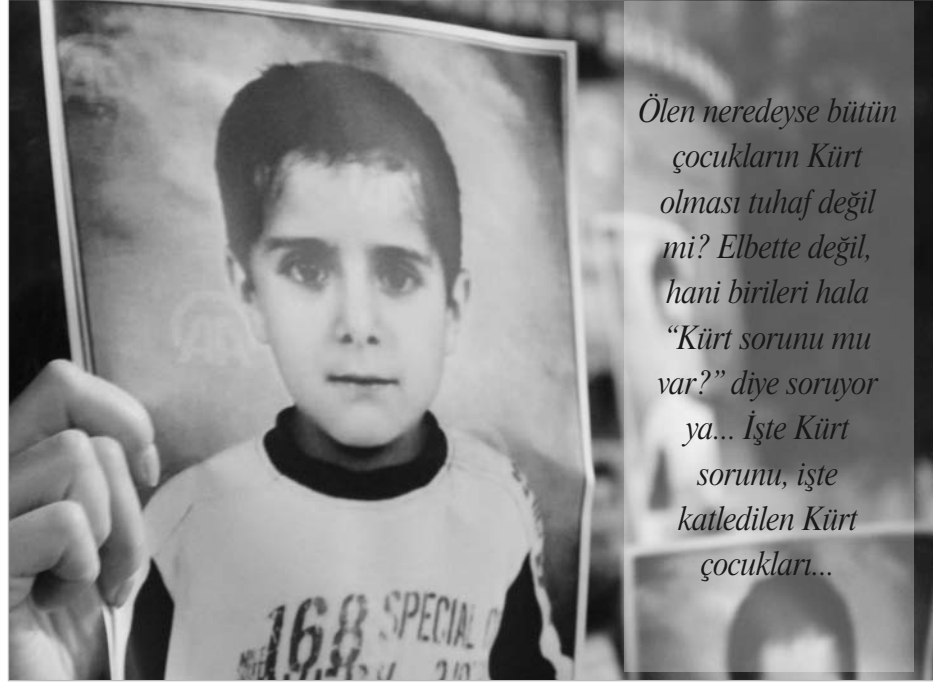
“İşte şanlı TSK, polis teşkilatı! İşte şanlı TC!”

İçlerinde sizin akrabanızın olmaması te-

sadüf mü? Ölen neredeyse bütün çocukların Kürt olması tuhaf değil mi? Elbette değil, hani birileri hala “Kürt sorunu mu var?” diye soruyor ya... İşte Kürt sorunu, işte katledilen Kürt çocukları... İşte sessizlik, ölümün normalleşmesi! İşte devlet, işte şanlı **Türkiye Cumhuriyeti, şanlı Türk Silahlı Kuvvetleri ve polis teşkilatı...**

Bir devlet gerçekliğinden bahsediyoruz, Maraş katliamında hamile kadınların karnındaki bebeği vahşice katledilen bir gerçeklik... Bir kültürden bahsediyoruz, “çocuk da olsa, kadın da olsa gereken yapılacaktır!” diyen ve gerçekten de yapan bir kültür!

Ey susanlar, duymayanlar, kulağınızı tıkayanlar ne zaman ses edeceksiniz, dur diyeceksiniz? Kaç Behzat daha lazım? Ey vatanın bölünmez bütünlüğünün yılmaz bekçileri; Mehmet’in, Uğur’un, Ceylan’ın ve de Behzat’ın hangi vatanınızı sevmesini, hangi devletini savunmasını, hangi dilinizi konuşmasını istiyorsunuz! Ama bilsin ki katiller ve katil devlet; döktükleri kanda öyle boğulacaklar! Çünkü Kürdistan’da, Behzat’ın vurulduğu 29 Ekim günü bile **binlerce Behzat** doğdu!

Ölen neredeyse bütün çocukların Kürt olması tuhaf değil mi? Elbette değil, hani birileri hala “Kürt sorunu mu var?” diye soruyor ya... İşte Kürt sorunu, işte katledilen Kürt çocukları...

HDK’den eylem

Ankara: Behzat Özen için HDK 1 Kasım günü bir basın açıklaması yaptı.

“**Ceylanlar öldürülmeye devam ediyor Behzat Özen’in faili devlettir**” ozaliti açan kitle, Yüksel Caddesi’nden Sakarya’ya yürüdü.

Yürüyüşün ardından yapılan açıklamada Rojava’daki utanç duvarına da değinilirken, hükümete yönelik “*sizi bir an evvel sorumluluklarınızı kabul ederek, vaktiyle döşediğiniz mayınlar ve diğer tüm savaş oyuncaklarını imha etmeye çağırıyoruz*” denildi.

“Kuşaktan kuşağa mücadelemizi sürdüreceğiz”

İstanbul: Cumartesi Anneleri 2 Kasım günü kayıpları için 449. haftada bir kez daha Galatasaray Lisesi’ndeydi. Eyleme, **Ethem Sarıgül’ün ailesi** ve **Pınar Aydınlar** da katıldı. Cumartesi Anneleri adına Zuhal Çıldır tarafından yapılan açıklamada **Abdülkerim (Şemsettin) Yurtseven**’in akıbeti soruldu ve “*Sorumlular hesap vermeden bu topraklarda kimse için güvenli bir yaşam olmayacak. Kayıplar mücadelesini kuşaktan kuşağa aktarmamız bu yüzden*” denildi.

İHD’nin yaşam nöbeti sürüyor

Ankara: İHD, hasta tutsaklar için 3 Kasım günü basın açıklamasıyla başlayan yaşam nöbeti Yüksel Caddesi’nde devam ediyor. Hasta tutsaklarının fotoğraflarının ve hastalıklarının yazılı olduğu cadde üzerine bırakılan dövizler insanların ilgisini çekerken, yapılan konuşmalarla da hasta tutsakların durumu anlatılıyor. “**Hasta mahpuslar için yaşam nöbetindeyiz**” şiarlı eyleme **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** ve **Partizan** da destek veriyor.

“Çağrımız tüm hasta tutsaklar için”

İstanbul: 85. F oturumu için Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen İHD, bu hafta hasta tutsak **Memduh Kılıç**’ın yaşadığı sorunlara değindi.

Ebru Kaya tarafından yapılan açıklamada Kılıç’ın acilen tedavisine başlaması için gerekenlerin yapılması ve İstanbul’a getirilip tam teşekküllü bir hastaneye yatırılması gerektiği belirtildi.

Sığınaklar üzerine bir tartışma 2

Şiddet, "sığınak" ve devrimci görevlerimiz!

Sığınaklara bizim yaklaşımımız nasıl olmalı? Öncelikle belirtmeliyiz ki, ataerkil yapı var olduğu müddetçe kadına yönelik şiddet de şu ya da bu biçimlerde var olacaktır. Buna paralel sığınak ihtiyacı da olacaktır. Kadına yönelik şiddetin yok edilebilmesi için erkek egemenliğinden, erkeğin "efendi" olduğu ataerkil sistemden kurtulmak zorunludur.

Ancak toplumun alt ve üst yapı ilişkileriyle iç içe giren, sınıflı toplumun her aşamasında var olan ve kendisini o sosyo-ekonomik yapıya, sisteme uyarlayan, toplumsal dokuyla birleşen ataerkil sistemi, burjuva-feodal sistemden ve ona karşı yürütülecek mücadeleden kopartarak ortadan kaldıramayız. Kadına yönelik şiddetin önlenmesi mücadelesine de bu çerçeveden parça-bütün ilişkisi üzerinden bakmak durumundayız. Sığınaklar bu bütünlüklü mücadelenin sadece bir parçasını, ama önemli bir parçasını oluşturuyor.

Demokratik ve sosyal hakların kazanılması için mücadele etmek en başta devrimci ve komünistlerin görevlerindedir. Sığınaklar için mücadele de demokratik-sosyal haklar mücadelesinin bir parçasıdır. Bizler de bu bilinçle yaklaşmak durumundayız. Bu tür sosyal hizmetler devletin topluma-toplumun en zor durumda olanlarına sunması gereken hizmetlerdendir. Aslında bu tür sorunların ve kurumların varlığı, onlara duyulan ihtiyaç aynı zamanda burjuva-feodal sistemin sorunlu, hastalıklı olduğunu gösterir. Bizler de bu hastalıklı yanı göz önüne serip, halka göstermek, oralardan mücadeleyi büyütme zorundayız.

Bir diğer nokta, "sosyal devlet" anlayışı ya da halkın bu tür sosyal hizmetlere dair devletten beklentileri, devletin var oluş gerçekliğiyle zıtlaşmaktadır. Her ne kadar burjuva devletin, topluma hizmet odaklı olduğu yönlü propagandası yapılsa da, burjuva-feodal sistemin çıkarlarıyla bu propaganda uyumsuzdur. Bundan dolayı sistemin kendi ürettiği sorunlara, çözüm arayışı da yine kendi burjuva-feodal mantığı içindedir. Ve gerçek anlamda halkın, ezilenlerin çıkarlarını gözet-

mez. Onların mağduriyetlerini ortadan kaldırmaz. Sorunun kaynağı kendisi olduğu için köklü bir çözüm üretme zemini de yoktur. Görülebildiği oranda bu açmaz burjuva-feodal sistemle ezilen halk arasındaki çelişkiyi daha da büyütür. Bizler tam da bu çelişkileri ortaya koyup, görünür kılarak, sistemin açmazlarının teşhiri yapıp, propagandamızı geliştirmek durumundayız.

Evet, devletin bu tarz sosyal hizmetleri karşılama mücadelesini vereceğiz. Hak arama mücadelemizle egemenlerin üzerinde sürekli bir baskı oluşturacağız. Ama sadece talep etmekle de yetinmemeliyiz. Bu sığınakların yapısı, yönetimi, işleyişi üzerine de kafa yorup, alternatiflerimizi ortaya koyarak, taleplerimizi şekillendirmeliyiz. Bu mücadelenin ortaya çıkaracağı olanakları bütünlüklü kadın kurtuluş mücadelesiyle birleştirip tamamlamalıyız.

Son olarak; devletin kullandığı "sığınma evleri" ya da "konuk evleri" feministlerin kullandığı "sığınaklar" kavramları üzerinde durulmalıdır. Her kavramın altında ideolojik-politik bir dizi yaklaşım söz konusudur. Biz de kavramlara bu çerçevede bakıp sorgulayacağız. "Sığınma evi" kavramına baktığımızda da altında kadını ikinci cins, yardıma muhtaç, güçsüz, zayıf, kendisini savunamayacak durumda, zavallı, aciz olarak gören erkek egemen anlayış bulunuyor. "Konukevi" kavramının altında ise yine erkek egemen sistemle dayanışma, kadının yaşadığı şiddet ve can güvenliği riskini görmezden gelme, hasıraltı ederek sistemi aklama yaklaşımı söz konusu.

Devlet kadının yaşadığı şiddeti basit, kabul edilebilir, aile arasında olabilecek "münferit" va-

kalar olarak görüyor olduğu için, bu mekanlara başvurusunu da misafirlik olarak değerlendiriyor.

Feminist kadın örgütleri ise "sığınma evi", "konuk evi" gibi kavramları haklı olarak reddederken, bu mekanları "sığınaklar" olarak tanımlıyor. "Sığınak" kavramının, tehlike durumunda korunmak için girilen, sığınılan mekanlar olmasından yola çıkan feministler, kadına yönelik şiddetin de hayati risk barındırdığını, kadınların da can güvenlikleri nedeniyle bu mekanlara başvurduklarını ve şiddetten uzakta yeni bir hayat kurana kadar da geçici olarak sığınaklarda kaldıklarını belirtiyorlar.

Bu anlamıyla "sığınaklar" kavramı kullanılamaz değil. Kadınların bu mekanlara hayati risk ve can güvenliği nedeniyle gidip, geçici bir süre kaldıkları da doğru.

Ancak "sığınak" tanımının da yetersiz kaldığı açık. Zira olması gereken ve gerçek anlamda sığınak faaliyeti yürüten mekanlarda sadece kadının can güvenliği sağlanıp, şiddetten korunmuyor. Devlet sığınaklarını dışında tutarsak, buralarda aynı zamanda şiddet gören kadınlara psikolojik, ekonomik, hukuki, kültürel vb. destek de sunulup, yaraları sarılıp, özgüvenleri kazandırılarak, kendi ayakları üzerinde durmaları da öğretiliyor/öğretilmesi gerekiyor. Yani yeni bir yaşamın yolu açılıyor. Kullandığımız kavram, korunmanın dışında hayatı, yeni yaşamı da kapsamalı. Bundan dolayı, bu mekanları "Kadın Sığınakları ve Yaşam Evleri" ya da "Kadın Yaşam Merkezleri" gibi ifadelerle adlandırmak daha doğru olacaktır.

Sonuç olarak; kadına yönelik şiddete karşı mücadelede önemli bir araç olan Kadın Yaşam Merkezleri (ya da Kadın Sığınakları) mücadelesi biz devrimci komünistlerin vazgeçemeyeceği, bu alanı devletin insafına bırakamayacağı bir konu ve sorundur. Bundan dolayı, bu soruna bizler de müdahil olmak, bu mekanları ve mekanların yaratılma mücadelesini sahiplenmek, geliştirmek zorundayız.

Bunun için de başta kadın örgütleri olmak üzere, ilerici, demokratik tüm kurumlarla ortaklaşabilmeyi, eylem birlikleri yapabilmeyi ve dayanışmayı geliştirip sığınaklar mücadelesini büyütebilmeyi önemsemeliyiz. Unutmayalım ki, kadınlar için güvenli yaşam merkezleri yaratabilmek, bütünlüklü kadın kurtuluş mücadelemizin de bir parçasını oluşturuyor. Birinin geliştirilmesi diğerini de geliştirecektir. (Bitti)

Göğün yarısı

Kadınları isyana teşvik ediyoruz!

Cinsel şiddet; kadına yönelik şiddetin türleri arasında belki de en az konuşulmuş olmuştur her daim. Uğradığımız cinsel saldırıları yok saymış, görmezlikten-duymazlıktan-bilmezlikten gelmiş, herkesin kör-sağır-dilsiz kalmasını kanıksamışızdır. "Kadın evinde otursun" denilerek kapatıldığımız o "güven dolu" dört duvar arasında içimizde gizli çılgınlık bırakmıştır bir erkeğin elleri... İstemediğimiz cinsel ilişkilere, "kadının görevi" denilip zorlandığımız o hiçleşme duygusunu bastırmak için kaç çılgınlığı yutmuşuzdur da; "kan kusup, kızılacak şerbeti içtim" demişizdir.

Ardında kırık bir onur, yarım kalmış düşler, sonsuz utanç duygusu ve yoğun bir "kirletilmişlik" hissi bırakan taciz, tecavüz, istismar gibi cinsel saldırıların isimlerini kullanmak bile ağır gelirken; bu yaşanmışlıklara isyanımızı örgütleyerek alanlara çıkma zamanı geldiğini haykırıyoruz. Ancak şunu da biliyoruz ki; bilincimizle, düşüncemizle, yaratıcılığımızla, emeğimizle, bedenimizle ve her türlü kimliğimizle var olduğumuzu yüksek sesle söyleyebilmenin mücadelesinde de karşımıza çıkan yine erkek egemen düzenin cinsel saldırıları olmuştur ve de olacaktır.

Çünkü bizi eve hapsedebilmenin planlarını yapan erkek egemen sömürücü sistem, bizi en kolay cinsel kimliğimizden yaralayabileceğini düşünüyor. "3-5 çocuk yapın" diye "tavsiyelerde" bulunuyor, kürtajı yasaklıyor, "çocuk teşviki" ile kadını çalışma yaşamının dışına itmeye ve eve bağlamaya çalışıyor, yarı-zamanlı esnek çalışmayı kadın için allayıp pulluyor ve cehennemin yolunu "iyi niyet taşları" ile döşüyorlar. Diğer yandan tecavüzcüleri, tacizcileri koruyup kolluyor; polisi, askeri, jandarması, gardiyanı, karakolu, adliyesi, hapishanesi ile taciz ve tecavüzü yeniden ve yeniden üretiyorlar.

Erkek egemen devletin, erkek egemen militarist örgütlenmelerinin; örgütlenen, kendi yaşamı için kendisi karar alma cesareti gösteren politik kadınlara yönelik yaklaşımı hep bu anlayış üzerinden oldu. Ama söz konusu politik kadınlar da olsa cinsel işkencenin dillendirilmesi ilk başlarda kolay olmadı. Ama kadınlar susmadılar. Konuştular. Anlattılar. Devlet susturmaya çalıştı ama başaramadı.

Bugün de 27 Mayıs'ta Taksim'deki rant ve talan projesine karşı başlayan ve kadınların en önde yer aldığı bir ayaklanmaya dönüşen Gezi İsyanı sürecinde hep birlikte gördük ki, devlet hala "akıllanmamış" ve hala ayaklanmaya katılan kadınlardan intikamını kadın bedenine yönelik saldırı ve tehditlerle almaya çalışıyor. Gezi İsyanı sırasında bir bütün bu faşist düzene isyan edenlere karşı terör uygulayan devlet, kadınların ve LGBT bireylerin bu isyanın önünde ve militanca yer almalarından oldukça rahatsız olmuştu. On binlerce insanı resmi ve gayri resmi biçimlerde işkence ile gözaltına alan devlet, kadınlara ise "pozitif ayrımcılık" uygulamış ve kadına tüm bunların yanı sıra cinsel işkence de yapmıştır. YDK'lı **Elif Kaya**, Halkevi üyesi **Eylem Karadağ** ve direnişçi **Ezgi Özen** bu saldırıya uğrayan kadınlardan yalnızca bir kısmıdır.

Erkek egemenliğinin devlet eliyle gerçekleşen cinsel saldırıları; artık eskisi gibi yaşamak istemeyen, eve dönmeyeceğini haykıran, eve dönse de bir kulağı dışardaki ayaklanma sesine kabartan milyonlarca kadının gözünü korkutmak için devam edecek. Keza Gezi İsyanı'nın önemli merkezlerinden olan İstanbul-Gülsuyu ve Ankara-Tuzluca'yır'da kurulan karakolların-polis yığınının milyonlarından birinin de bu olduğu açıktır.

Tüm bunlara karşın yaklaşan bu 25 Kasım'da, erkek egemen devlet kaynaklı cinsel şiddete karşı Gezi İsyanı'ndan aldığımız deneyimi büyütüp, erkek devletin cinsel saldırganlığına karşı insanca ve de kadınca yaşamının mücadelesinde, kadın dayanışmasını büyütme için buluşalım! Bizi de yargılayacaklarsa da varsın "kadını isyana teşvik"ten yargılasınlar. Suç da olsa en azından devletin resmi belgelerinde kadın da "adamdan sayılır" ve kadın kelimesi kendine bir yer açar. Ne dersiniz! Bu teşvike var mısınız?

Yeni Demokrat Kadın 25 Kasım broşürü çıktı. Umut Yayımcılık bürolarından temin edebilirsiniz.

BDP'den HDP'ye – İhtiyaç mı amaç mı?

Ulus ve Sınıf – Geçişken Alanlar

Bugüne kadar, Türkiye Devrimci Hareketi (TDH), Kürt meselesi bağlamındaki bütün parametreleri sınıfsal bakış açısıyla okumaya çalıştı. Bu okuma biçimi, sınıf mücadelesinin önemi ve asli niteliği hatırlanarak, hatırlatılarak yapıldı. Ulusal karakterin, her ne kadar sınıfsal formasyonun bir tezahürü olarak addedildiği bu okuma, soyutlama yönteminden kaçmakla ve daha büyük ölçekte sınıfsal ve ulusal durum arasındaki ilişkiyi göz ardı etmekle ulusal olanın özgünlüğüne göre hareket etmek imkânını en başından itibaren ihtimal dışında bırakmaya yol açmıştır. Sınıf mücadelesinin kendi seyrinde kaydedilen gerileme ile birlikte marjinalleşmenin kaçınılmaz bir durak olacağını kestirmek güç değildir.

Ulusal olanın sınıfsal olanla kopmaz bağları, siyasal yüzeyde oluşan alanları, teğet olmanın ötesinde geçişken kıldığı halde, esasen katı bir ayırımın varlığı en azından komünizm ideali taşıyanlar bakımından anlaşılmalıdır. Şüphesiz bu ayırım, kapitalizmin dengesiz gelişim sürecinin bir parçası olan bölgesel eşitsizlikle, buna bağlı olarak nüfusun ülkenin batısında yoğunlaşmasıyla, Türk devletinin şovenleştirme politikalarıyla doğrudan ilintilidir. Ne var ki, burada sadece bir sonuç olarak değil aynı zamanda ve daha önemli olacak şekilde bir neden olarak; mesele bağlamında özgün bir perspektif geliştirmeyerek yürütülen politika, tepeden bir bakış açısının koşullamasıyla mümkün olmakla birlikte etkisizlikle malul kalmıştır.

Bugün Kürt meselesinde geçmişe oranla daha ileri bir düzeyin yakalanması ne yazık ki, coğrafyaya ve olgulara dolaysız temasla değil, daha çok reel politikanın dayatmasıyla mümkün olmuştur. Kürt Hareketinin örgütlenme düzeyi ve gündemi belirleme gücü karşısında, sürdürüleğelen tutu-

mun değişmesi, değiştirilmesi kaçınılmaz olmuştur. Bu hususta Kürt Hareketinin hakkı teslim edilmelidir. O hâlde, her ne kadar basit bir demagoji şeklinde yürütülse de şunu kabul etmekten çekinecek değiliz: TDH'nin Kürt Hareketine ihtiyacı vardır.

BDP ve Marjinaller – HDP

Kürt Hareketi'nin de TDH'ye ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç en yalın haliyle ülkenin batısında yaşayan çoğunlukla Türk etnik kimliğine sahip kitlelerin şovenizmin zehrinden kurtarılması gereğiyle açıklanabilir. Bilhassa ülkenin batısında geniş bir anti-faşist propaganda çalışmasına ihtiyaç olduğu tartışmasızdır. Bu propaganda çalışmasının bir sınırı olmamakla birlikte sosyal muhalefetin bütün veçhelerinde birlikte yürütülen bir mücadele içinde gerçekleştirilebileceğini en azından Gezi İsyanı'yla bilmekteyiz.

Sosyal muhalefetin neredeyse bütün dinamiklerini kapsayacak bir programla ortaya çıkan Halkların Demokratik Kongresi (HDK), yine aynı programa sahip bir partiyi Halkların Demokratik Partisi'ni (HDP) ortaya çıkardı. HDP kurucuları bir kısım açıklamalarında özetle "Gezi ruhu" denilen

sürecin bir parçası olduklarını ya da en azından bu ruhun kendileri için rehber olduğunu ifade ederken haksız değillerdir. Gezi İsyanı, tarihte mutena bir yere sahip olacaktır elbette. Ancak tam da Gezi ruhunun aksine bir yorumla, Gezi'yi kutsal bir konuma yerleştirmenin, adeta onu yeryüzünden ayırmaya çalışmanın, "Gezi'yi kimseyle yedirmeme" telaşı, siyaset ve sosyoloji körlüğüyle açıklanabilir ancak. Gezi'den ne kadar ders çıkarıldığı sürecin pratikleriyle ortaya çıkacaktır ancak Gezi ruhunun HDP'ye temas etmesinde, HDP'yi etkilemesinde sakıncadan değil ancak faydadan bahsedilebilir.

BDP, ister sadece Kürt partisi olarak faaliyetine devam etsin, ister bütün Türkiye halkını kapsayacak bir programla ortaya çıksın, ülkenin batısına da siyaset götürme zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bunun sebebi, (sadece) göç sonucu ülkenin batısında belli bir Kürt nüfusunun yoğunlaşması değildir.

Sebepler, sorunun bölgesel ve uluslararası ölçekteki etkisi söz konusu iken ülkesel niteliğinin göz ardı edilemeyeceğinden ileri gelmektedir. Şüphesiz değişen düzey ve boyutlarda olmakla birlikte Hareketin, uluslararası, bölgesel ve ülkesel aktörlerle farklı ilişkileri bu nedenle vardır. Bir çatı partisi altında bir araya gelinecek aktörlerin seçiminde ise daha özel kısıtların aranması ideolojik tercihle birlikte reel alanın doğası gereğidir. O nedenle, Altan Tan'ın önerdiği suretle Hizbullah'tan Fettullahçılara İslamcı kesimlerle, onlardan liberallere ülkenin diğer aktörleriyle bir araya gelmenin zemini objektif olarak da bulunmamaktadır.

Egemen Siyasetin Söylemi – Marjinallik

Marjinallik, Tayyip tarafından anlam yitimine uğratılan bir kelime olarak en

son Altan Tan tarafından dile getirildiğinde de egemen siyasi dilin bir tezahürü olarak karşımıza çıktı. Söylemin Tan'da dile gelmesi bir tesadüf değil. Tan'ın BDP içerisinde bir marjinal olması bir kenara ideolojik formasyonunda egemen siyasetin etkisi düşünüldüğünde "marjinal sol" diye ifade ettiği kesimlere karşı dışlayıcı tutumu anlaşılır olmaktadır.

TDH'nin ve sair sol örgütlerin dinle aralarına koyduğu mesafe, halen güncel bir gerçeklik olsa da HDK/HDP'nin bunu aşacak bir çözümlü en azından programatik düzeyde önüne koymasına rağmen bu mesafenin kılınmasından öte korunmasını arzu eden bir çıkışın kendi içinde bir tutarlılık taşımadığı da açıktır. Oysa faşist egemenliğin din sahasındaki güçlü örgütlenmesi düşünüldüğünde, bu sahanın devrimci güçlere bırakılmamasını, kontra bir ikmal sahası olduğu gerçeğini de görmezden gelmek riyakârlık ötesidir herhalde.

Marjinal solun, BDP'yi batıya ne kadar taşıyacağına cevaben; Tan'ın BDP'yi dindar Kürtlere ne kadar taşıyabildiği sorusuyla geçiştirmek mümkün ve haklı olsa dahi bunu sadece hatırlatmakla yetineceğiz. Üstelik yerel veya genel seçimlerde alınacak oyların ölçüt olduğu koşullarda HDP'nin alacağı en kötü oy oranının BDP'nin alacağı oylar olacağı tespiti bulunmak mümkündür. O nedenle Tan'ın anlamsız bir telaşla gardını almasını, yaşayabileceği bireysel bir kaybetme kaygısıyla açıklayabiliriz.

HDK/HDP'nin kendi mücadele çizgisi bağlamında ne kadar başarılı olacağı, Gezi İsyanı'ndan çıkan derslerin etüd edilip edilmediği başka bir tartışmadır; TDH'nin BDP'ye ihtiyacının olup olmadığı, BDP'nin TDH'ye ihtiyacı olup olmadığı aslında bir tartışma bile değildir.

BDP, ister sadece Kürt partisi olarak faaliyetine devam etsin, ister bütün Türkiye halkını kapsayacak bir programla ortaya çıksın, ülkenin batısına da siyaset götürme zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bunun sebebi, (sadece) göç sonucu ülkenin batısında belli bir Kürt nüfusunun yoğunlaşması değildir.

TÜRBAN ve ÖZGÜRLÜKLER

Egemenlerin gözünde modernliğin, medeniyetin en emin ölçülerinden biriydi hep **kadın bedeni**... Kendi yaşamı üzerinde dahi söz söyleme hakkı gasp edilen kadının, "başı açık hal" nasıl modern yaşamın sembolüyse, türbanlı da başka bir hayatın, "gericiliğin sembolü" kabul edildi.

Bu kabulde birlikte **kadın özgürlüğü** de, başında mı yoksa boynunda mı olduğuyla değerlendirildiği bir metre karelik beze sığdırılmaya çalışıldı. Bugün de yine, özellikle kadına yönelik aynı düşünce sisteminin iki tarafı, "türban" üzerinden bir kavgaya tutuşmuş durumda. Kavga bu raundu, "demokrasi" iddialı paketin ve 4 AKP'li kadın milletvekilinin hacca gittikten sonra başını açmayacağını, meclisteki çalışmalarına türbanlarıyla devam edeceklerini açıklamasının ardından alevlendi.

Ancak, geçmişteki örnekleriyle karşılaştırıldığında bu kez biraz daha "ılımlı" bir halde seyrediyor tartışmalar. Zira, AKP'nin artık iktidarlaştığı, şu an için üstünlüğü ele geçirdiği koşullar, karşılarını "türban serbestisi" meselesinde daha bir itidalli olmaya zorluyor. İktidara yapışık yaşayan medya köşe tatarlarını ise hesaba katmaya zaten gerek yok. Kadın bedeni sadece modernliğin ölçütlerinden değil, aynı zamanda gündem değiştirmenin, dikkatleri başka yerlere çekmenin de bir aracı olageldi. Bunun en bariz örneği, kısa bir süre önce, Roboski katliamının üstünü örtmek ve tartışmanın yönünü değiştirmek için Başbakanın kullandığı "**her kürtaj bir Uludere'dir**" sözlerinde ifadesini bulmuştu. Ama yine de, en hararetli tartışmalar türban ekseninde yaşandı/yaşanıyor.

1980'lerin ortalarında yaşanan ilk sarsıntılarla birlikte siyaset sahnesine giren ancak esas-bugünkü halini (öncesi ve sonrasıyla) 28 Şubat süreciyle alan, "türban yaşağı" AKP'nin, iktidara gelmek için üzerinden politika yaptığı en temel argümanlardan biri oldu. Bu dönemde Kemalizm'in "klasik" savunucuları tarafından üniversitelerde türban sıkı bir şekilde yasaklanır ve "ikna odaları" vb. uygulamalarla faşizmin en steril halleri sergilenirken, türbanlı öğrenciler de giderek büyüyen eylemler yapmaktaydı.

Yeni Kemalist AKP'yi hükümete taşıyan en önemli konu olarak türbana ilişkin eylemler, yasak ortadan kalkmamış olmakla birlikte AKP'nin 2002 seçimlerinden birinci parti olarak çıkmasından sonra bıçak gibi kesilmiş oldu. Elbette AKP'nin temsil ettiği egemen sınıf kliklerinin, diğer kliğe karşı sağladığı üstünlük oranında fiili olarak birçok noktada türban yaşağı kırılmış olsa da, tek başına iki hükümet kuran AKP, bu yasaklara dokunmayarak toplumu bu gerilim üzerinden örgütlemeye, kutuplaştırmaya ve yaratılan bu ortamdan nemalanmaya devam etti.

AKP'nin nemalanma biçimleri de oldukça zengin bir skalada yaşanıyor(du). Bir yandan ne zaman başı sıkışsa kullanabileceği ve cebinden istediği zaman çıkartabileceği bir karta sahip olurken; diğer yandan kendisine oy veren kitleyi her daim dinamik tutmasına yardımcı oluyor ve bu kesimler dışındaki halk kitlelerine yönelik "tehdit" algısını süreklileştirerek korku duvarlarının her gün daha da kalınlaşmasını sağlıyordu. Tüm bunları, aynı cümlelerle egemen sınıfların diğer kliği için de söylemek mümkün elbette. Onlar da, "**Tehlikenin farkında mısınız?**" sloganlarıyla kitleleri harekete geçirmeye çalışırken, şeriat geliyor umacısı ile korkuyu kendi lehlerine kullanmaya çalışıyor ve iktidarı kolay kolay kaybetmeyeceğini gösteriyordu.

Can simidi olarak TÜRBAN

Egemenler ne zaman köşeye sıkışsa, kitleleri her zamankinden daha fazla ne zaman manipüle etme ihtiyacı duysa ellerinin altında bir araçları olsun isterler. Bu araç, özellikle de kitleleri bölüp parçalıyorsa, suni gündemler üzerinden kutuplaştırıyor ve iktidara sahip olmak ya da korumakta kitleleri seferber edebiliyorsa daha bir makbuldür.

Nitekim, örneğin türban tartışmalarının en hararetli geçtiği dönemlere baktığımızda, bu gerçekliği ve türbanın nelerin üzerine örttüğünü açıklıkla fark edebiliriz. 2008 yılında ABD'de mortgage kriziyle başlayan küresel çaptaki ekonomik krizin ayak sesleri iyice yakınımıza gelmişken, işten atmalar, işsizlik, ücretleri düşürme, zam vb. şekillerle emekçi kitlelere krizin sonuçları fatura edilme hazırlıkları yapılırken, birden kendimizi üniversitelerdeki türban krizini tartışırken bulduk. (Tabii, türban krizi, gerçek krizlerinin üzerine örtmeye yarasa da sonucu değiştirmiyor; ekonomik kriz, halkın yaşamında büyük yaralar açmaya devam ediyordu.) Bunun yanı sıra, bu tartışmalar 22 Temmuz 2007 seçimlerinde önemli bir başarı sağlayan AKP'nin özellikle de T. Kürdistanı'na yönelik din olgusunu kullanarak atak yapmasının da vesilesiydi.

Yine 2010'a geldiğinde bu tartışma, egemenler için Aralık 2009'da başlayan ve 2010'a damgasını vuran TEKEL işçilerinin Ankara direnişinin üzerine örtme işlevini görmek üzere yine ısıtılıp gündemlerimizde girmişti.

Ve AKP'yi şaşkına çeviren, çaresiz bırakan Gezi İsyanı süreci boyunca kitlelerin sokaklara taşınması, tüm saldırılara karşı geri çekilmeyişi ve bugün de o **potansiyelin** önemli oranda taşınıyor oluşu acilen yeni hamleler yapmayı gerektirmektedir.

Ekim ayının başında Bakanlar Kurulu kararıyla meclis yönetmeliğinin personelin kılık ve kıyafete uyacakları hususları düzenleyen 5. maddesinin "kadınlar" ile ilgili fıkrasında değişiklik

AKP'nin türban üzerinden yaptığı kadınlara özgürlük propagandasının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Nasıl olsun ki?

yapıldı. Fıkradan "*Elbise, pantolon, etek temiz, düzgün, ütülü ve sade, ayakkabılar ve/veya çizmeler sade ve normal topuklu, boyalı, görev mahallinde baş daima açık, saçlar düzgün taranmış veya toplanmış, tırnaklar normal kesilmiş olur*" cümlesi çıkarıldı. Böylece mecliste milletvekillerinin türban vb. başını örtmesinin de önü açılmış oldu. Hacdan dönen 4 kadın milletvekilinin türbanlarını çıkartmamaçığını açıklamalarının ardından da meclise gelecekleri 31 Ekim günü sabırsızlıkla beklenmeye başlandı. AKP, BDP ve MHP kadın vekillerin türbanla görevini yapmasını onaylarken, cılız bir ses halinde CHP tek başına kalarak karşı çıktı, ama provokasyona gelmeme adına da çok ses etmedi. İçlerindeki hem ulusalcıları susturmak için karşı çıkıyormuş gibi görünerek, diğer yandan toplumun konuya bakış açısını da pragmatist ustalıkla kullanmak adına ne muhalefet ettiği belli oldu ne de onayladığı. Şafek Pavay gibi, her kesime hitap edebilecek "bağımsızlıktaki" bir milletvekilini öne sürerek ne şişi ne de kebabı yakmış oldu. (CHP'nin en akıllıca hamlesinin, Pavay'ın bizzat kendisi olduğu söylenebilir.)

Sonuç olarak bir kriz daha atlatılmış gibi görünse de; meselenin tamamen konjonktürle ve iktidarın iplerinin kimin elinde olduğuyla direkt ilgili olduğu unutulmamalıdır. 1999 yılında meclise türbanıyla gelen Refah Partisi'nin İstanbul milletvekili Merve Kavakçı'nın apar topar meclis dışında bırakılmasıyla benzer bir süreç yaşanmamışsa da, türban tartışmasının daha çok su kaldıracığı kesindir.

Kime-neye özgürlük?

Öncelikle belirtmek gerekir ki; AKP'nin türban üzerinden yaptığı kadınlara özgürlük propagandasının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Nasıl olsun ki? Birincisi, kullanılan argümanlarda bile açıkça ortaya çıktığı gibi, mesele **kadının özgürlüğü değil, türbanın-başörtüsünün özgürlüğüdür**. Kadını aile içinde tanımlayarak ailenin bütünlüğüne yönelik geliştirilen politikaların kadınları özgürleştirme nasıl mümkün değilse, başına örttüğü örtüye verilecek hiçbir özgürlük de, kadın hakları açısından bir

gelişme olarak kabul edilemez. Bu nedenle mesele kadının kıyafet özgürlüğü değil, olsa olsa din ve vicdan özgürlüğü kapsamında değerlendirilebilir. Ancak her durumda da, egemen sınıflar açısından ikiyüzlü yaklaşımdan kurtulmak mümkün değildir.

Kadınlara erkeklerin eşit olmadığını açıktan dillendiren bir başbakanın hükümeti için, kürtaj ve sezaryen ile doğum yasaklanır, kadınlara ilgili bakanlığın ismi "Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı" olarak değiştirilirken, kadına yönelik şiddet her geçen gün artar ve katiller aramıza geri salınırken, 4+4+4 sistemiyle çocuk gelinlerin önünü açar ve 3-5 çocuk söylemleriyle kadının bedenine direkt müdahaleler gerçekleştirilirken ve tüm bunların yanında kadın emeği giderek daha da değersizleştirilirken AKP'nin kadınların özgürlüğünden bahsetmesi aymazlık değil de nedir? Diğer taraftan, Ruhban okullarının durumundan Alevilerin cemevlerine kadar din ve vicdan özgürlüğünde yapısal sorunlar mevcut ve halihazırda Diyanet İşleri Başkanlığı gibi bir kurum varken, "iktidarın dini"nin gereklerine yönelik yasak kaldırılmalarının özgürlük olarak değerlendirilmesi de mümkün değildir. Mesele din ve vicdan özgürlüğüyse, öncelikle okullardan zorunlu din dersi uygulamasının kaldırılması, Sünni Müslümanlık dışındaki din ve mezheplerin bir statüye kavuşması vb. adımların atılması gerekmez mi?

Sonuç olarak;

İnsanların hem giyim kuşamları üzerindeki tüm baskıların hem de dini gerekleri yerine getirmenin önündeki engellerin kaldırılması, özgürlüklerin genişletilmesi vs. tarafımızdan elbette savunulur.

Ancak türban meselesini burjuva-feodal sistemin koşulladığı biçimiyle ne (türbanlı ya da türbansız) kadının özgürleşmesi ne de din-vicdan özgürlüğü olarak tartışırız. Bu durumda, emekçi kitleleri kutuplaştırmayı hedefleyen bu politikaların iki tarafını da teşhir etmek ve gerçek bir kurtuluş projesi olan sosyalizmin propagandasını yapmak temel görevimiz olmalıdır. Sömürücü, ataerkil sistemin, kirli siyasetinin kadın bedeni üzerinden yürütülmesi ise en esaslı kırımızı-çizgimiz olmalıdır.

ATİGF Derneği'ne Neo-Nazi Saldırısı!

Kapitalist-emperyalist sistemler, içinde buldukları ekonomik ve siyasi krizleri bahane ederek işçi ve emekçi kesimlere yönelik saldırılarını artırmaktadır. Krizi bahane ederek baskı, sömürü ve hak gasplarını artıran kapitalist sistemlerin halkların örgütlenerek mücadele etmesini engellemek için başvurdukları yöntemlerden biri de ırkçı ve ayrımcı politikaları tırmandırarak halkları birbirine düşürmektir.

2008 ekonomik krizi ile birlikte Avrupa genelinde bir yükseliş trendi içinde olan ırkçı ve faşist partiler, artık kriz öncesi olduğu gibi "azınlık politik güç" durumunda değiller. Mevcut egemen sistemin uyguladığı politikalar neticesinde ırkçılık geniş yoksul kitleleri etkisi altına almaya devam ederken, büyümeye de devam etmektedirler. ırkçı düşünüş, söylem ve eylem tarzı politik, kamusal ve toplumsal alanlarda gittikçe yaygınlaşarak derinleşiyor ve üstelik kalıcılaşarak kamusal bir hale dönüşüyor.

Avrupa devletlerinde ırkçılık siyasal olarak kamusal, kültürel, toplumsal, sistemsel boyutlarıyla yaygınlaşmaya devam etmektedir. Bu yaygınlaşma çok tehlikeli bir durum iken, diğer bir önemli tehlike ise, "koruk, fobi ve ötekileştirme" üzerine kurulu bu siyasetin yaygınlaşmasıdır.

Bu anlamda burjuva, küçük burjuva politik partiler de giderek daha fazla ırkçı akım içerisine dahil olmaktadır. Dolayısıyla ırkçılık Avrupa'da insanlık için büyük bir tehlike olma yolunda yükselişine hız kesmeden devam ediyor. Bizzat devletler tarafından yürütülen bu ırkçı çalışmalar, yine devletin besleyip kolladığı bir takım çete ve gruplar üzerinden fiili saldırılara

dönüştürülmektedir. Bu saldırıların hedefi de her zaman olduğu gibi devrimci, demokrat ve ilerici kurum, kuruluş ve kişiler olmuştur. Uzun yıllardır Avrupa'da faaliyetlerini sürdüren ve sistemin tüm saldırılarına karşı etkin bir mücadele hattı izleyen ATİGF'e bağlı tüm kurumlara defalarca ırkçı saldırılar yapılmış ve de yapılmaya da devam etmektedir.

Yükselişte olan ırkçı gruplar saldırılarına bir yenisi daha eklemiş durumdadır. Saldırıya maruz kalan **Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu'na** bağlı **Viyanalı Türkiyeli İşçiler Derneği**, kurulduktan bugüne kadar faşist ve ırkçı saldırılara karşı anti-faşist bir çizgi izlemiş; ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı onlarca başarılı kampanya yürüttüğü için de ırkçı parti ve çetelerin hedefi haline gelmiştir.

Bu anlamda bugüne kadar yapılan ırkçı saldırıları her seferinde boşa çıkaran Viyanalı Türkiyeli İşçiler Derneği, bu saldırıyı da boşa çıkarmasını bilmiştir. ırkçı çetelerin bu saldırıda emellerine ulaşmasını engelleyerek boşa çıkaran derneğimiz, bundan önce olduğu gibi bu saldırıda da daha da güçlenerek çıkmasını bilecektir. Her türden ırkçı ve ayrımcı saldırılar, halkların kardeşliği ile işçi ve emekçilerin birliğini parçalamayı hedeflemektedir. Buna asla izin veremeyerek, faşizme ve ırkçılığa karşı mücadelemizi yükseltmeye devam edeceğiz.

Uzun yıllardır Avrupa'da faaliyetlerini sürdüren ve sistemin tüm saldırılarına karşı etkin bir mücadele hattı izleyen ATİGF'e bağlı tüm kurumlara defalarca ırkçı saldırılar yapılmış ve de yapılmaya da devam etmektedir.

Faşist Saldırı Protesto Edildi!

27 Ekim günü öğlen saatlerinde ATİGF'e bağlı Viyanalı Türkiyeli İşçiler Derneği'ne (VTİD) yönelik saldırı esnasında dernekte Komintern (Komünist Sendikal İnisiyatif) toplantısı yapılıyordu. Yaklaşık 40 kişilik faşist grup, silah ve kesici aletlerle yabancı düşmanı ırkçı-neonazi söylemlerle saldırdı.

Dernekte bulunan devrimciler tarafından geri püskürtüldüler. Saldırıda Komintern yönetiminden 1 kişi yaralandı. Saldırganların bir bölümü ATİGF aktivistleri tarafından yakalanarak polise teslim edildi ancak polis ifadelerini aldıktan sonra faşistleri serbest bıraktı.

Yaşanan saldırıyı protesto etmek

amacıyla, **ATİGF** ve **Komintern** tarafından Viyana'da **28 Ekim** günü Viktor Adler Platz'da bir miting düzenlendi. Mitinge çok sayıda kitle örgütü dışında Yeşiller Milletvekilleri **Alev Korun**, eyalet Milletvekili **Şenol Akkılıç**, çeşitli Partilerin Belediye Meclis üyeleri de katıldı. Miting, Avusturya kanallarının da gündemindeydi. Saldırı Avusturya kamuoyunda geniş yankı buldu.

Öte yandan bu saldırıya bir tepki de **Linz**'den geldi. Linz'de de **Umut Kültür Merkezi** ve **Yeni Demokratik Gençlik** tarafından 1 Kasım günü Schillerplatz Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirildi. ATİGF adına yapılan Almanca ve Türkçe konuşmaların yanısıra, Umut Kültür Merkezi temsilcisi de bir konuşma yaptı.

#Direnbrezilya

Brezilya'nın Sao Paulo kentinde polis eylemlerine katılan 17 yaşındaki **Douglas Rodrigues**'i katletmesinin ardından Brezilya halkı sokaklara döküldü. Ülkede geniş eylemler düzenlenirken birçok bölgede eylemlere dönük saldırılar yaşandı. Eylemleri engellemek için Brezilya hükümeti polisi ve ordusuyla azgınca saldırıyor. Kitleye biber gazı vb. ile saldıran polis, ortalığı savaşa alanına çevirirken birçok kişiyi de kullandığı gerçek mermi ile yaraladı.

Katliamın gerçekleştiği Sao Paulo'da ise öğrenciler ana yolları keserek fabrikalardaki üretimi dolaylı yoldan durdurdu. Sao Paulo'nun birçok bölgesinden banliyö otobüsü ve traktörlerle ana yollarda devasa bariyerler kurdular. Sokaklara dökülen halk, farklı noktalarda çok sayıda yangın çıkartarak itfaiye ve polisin birleş-

Katliamın gerçekleştiği Sao Paulo'da ise öğrenciler ana yolları keserek fabrikalardaki üretimi dolaylı yoldan durdurdu.

mesini engelledi ve bu şekilde tazyikli suyla gerçekleştirilen saldırıları boşa çıkardı. Şu ana kadar gerçekleştirilen saldırılarda 92 öğrenci gözaltına alındı.

Bilindiği üzere Brezilya'da aylardan bu yana devam eden bir direniş var. Özellikle ulaşım zamları ile ivme kazanan ve devletin her yeni tasarufu ile daha da büyüyen direniş, birçok noktada etkisini gösteriyor. Gezi İsyanı'nda Türkiye'ye biber gazı ihraç

eden Brezilya, şimdi biber gazı ihraçatını durdurmuş durumdadır.

Öte yandan Brezilya hükümeti ülke genelinde etki yaratan birçok bölgeye yayılan isyanı engellemek için özel bir istihbarat grubu kurulduğunu açıkladı. 1 Kasım günü Brezilya Adalet Bakanı Jose Eduardo Cardozo, yaptığı açıklama ile özel bir istihbarat birimi kurduklarını ve bu birimin kitle içine girerek istihbarat toplayacağını belirtti.

İsyanın taleplerinden olan katil polislerin cezalandırılması, sağlık, eğitim ve ulaşım da iyileştirmenin yerine getirilmesi noktasında adım atmaya çağını belirten hükümet, sadece direnişi bastırmak için milyarlarca dolar para harcadı.

Dünya kupası öfkesi

Tüm bunlar yaşanırken Brezilya hükümeti halka yönelik saldırılarını provokatörlerin oyunu şeklinde yorumlayarak direnişin itibarını düşürmeye çalışıyor. Ancak halkın öfkesi Brezilya'daki ekonomi politikalarından kaynaklanıyor. Özellikle Dünya Kupası'nın düdüğü çalmadan hükümet Dünya Kupasına 11 milyar para harcadı. Halk ise "ana sorun yolsuzluk ve özgürlüklerimizin kısıtlanması. Yağmur yağıyor, evlerimizi su basıyor. Yöneticiler ise sadece Dünya Kupası'nı düşünüyor. Bizi önemsemiyorlar" diyerek sokaklardan çekilmeyeceğini belirtiyor.

KOLEKTİVİZM, başarının anahtarıdır!

Birey bir çalışmada sadece kendi düşüncelerini ortaya koyup başka düşünceleri yok sayıp ortak fikre varmazsa kolektif ile birey çelişkisi her alanda kendisini var eder. Ortak bir düşünce ve eylemin amacına ulaşması için birey-kolektif ilişkisi uyum içerisinde olmalıdır. Dolayısıyla birey her zaman kolektif harekete uyum sağlamakta yükümlüdür.

Kolektivizm, bireylerin günlük yaşamını kolaylaştırmak için düşüncede ve eylemde ortak hareket etmeleri, başka bir ifade ile **ortak iş yapabilme kültürüdür**. Devrimci yaşama yön veren, ona renk katan, yaşamın her alanında zorlukları çözmeye başarı elde edebilmek için bize yol ve yöntem gösterir. Keza düşüncede ve pratikte ortak hareket edebiliyorsak, çalışmalarda başarı elde edebiliriz. Kolektivizmi yaşama geçirmeye çalıştığımızda bir süre sonra her başarısızlık başka bir pratikte başarıya dönüşür.

Kolektif bilinç, **ihtiyaç ve zorunluktan** ortaya çıkar. Zorunlulukların bilincini kavradığımız takdirde, kolektifin ne derece önem taşıdığını anlayabiliriz. Ancak zorunlulukları bilince çıkarmakla da yetinmemeli onun pratiğin içinde kendini bulmasını sağlamalıyız. Nedir zorunluluğun bilince çıkartılması, peki?

Örneğin; burjuvazinin hüküm sürdüğü koşullarda örgütsüzlüğün hiç bir şekilde kazanım sağlamadığı,

sağladıysa da kısa sürede kaybedileceği tarihte birçok örnek ile kanıtlanmıştır. Örgütsüzlük ve önderlik ihtiyacından dolayı komünist partiler gerekli görülmesi, kolektif çalışma sonucu bu gerçek ortaya çıkmıştır.

Kolektivizm sadece devrimci yaşamda değil toplumun her alanında da yer almalıdır. Buna öncülük etmek de biz devrimcilerin görevidir. Kolektivizme duyulan sorumluluk, sözcüklerle değil eylemlerle geliştirmelidir. Bireysel çalışma; örgütlü çalışmalarda kişinin kendine göre hareket etmesi, pratik yaşamda örgütlü hareket etmede kendini merkeze koyması, örgütün çıkarlarını değil kendi çıkarlarını göz önünde tutması; kısacası **ben merkezliçiliktir**. Örgütlü yaşamda kendi düşüncelerimizle yaptığımız her pratik, bireysel çalışmanın ürünüdür.

Bireysel çalışmalar da kolektivizme katkıda bulunur ve destekler. Ama bu ben bilirciliğe dönüşürse kolektifteki amaç yerini bulmaz. Devrimci yaşamda bireysel çalışmalar sadece kendimize yön verir, kendi kendimizi geliştirmeyi sağlar. Bu da çok önemlidir. Ancak asil olarak çalışmalarda örgüt ile bütünleşerek örgüt bilincini yükseltmek kolektif çalışmalarda verim sağlar. Örgütle aynı düşüncede hareket edersek, çalışmalarda bireysel değil kolektif hareket edersek bireysel çalışmanın önüne geçebiliriz.

Birey kolektif ilişkisi üzerinde de durmak gerekir. Bireyler aynı zamanda kolektif çalışmaları oluşturur ve birbirine bağlıdır. Bireysel çalışma, içerisinde ben merkezliği barındırırsa ilişki bozulur, zıtlama ortaya çıkar. Birey bir çalışmada sadece kendi düşüncelerini ortaya koyup başka düşünceleri yok sayıp ortak fikre varmazsa kolektif ile birey çelişkisi her alanda kendisini var eder. Ortak bir düşünce ve eylemin amacına ulaşması için birey-kolektif ilişkisi uyum içerisinde olmalıdır. Dolayısıyla birey her zaman kolektif harekete uyum sağlamakla yükümlüdür.

Bireyler örgütün bir parçasıdır. Örgüt olmadan birey, birey olmadan örgüt olmaz. Kolektif çalışma örgütün içerisinde canlanır, örgütle şekillenir, pratik yaşamda yerini alır. Örgütlü hareketin olmadığı yerde bireysel düşünceler hakim hale gelir.

“Ben” kavramını yıkmak

Çalışmalarımızda önümüze çıkan sorunları örgütü esas alarak çözümlenmemiz gerekir. Kolektif yaşamda örgütlü olabilmek de pratiğin içerisinde yerini alır ancak. Pratiğimizde kolektif bir yaşam olmazsa örgütlü hareket etmekten de bahsedilemez.

Toplumda yaşanan olayları çözmeye, sınıflar arasındaki çatışmalarda kolektif bilinçle sorunları ele alırsak politikalarımızı hedef kitlelere ulaştırmada zorluk çekmeyiz. Örgüt içerisinde ne kadar kolektif hareket ediyoruz? Öncelikle ben kavramını yıkıp yerine ortak düşüncüyü koymamız gerekmektedir. Eğer bir yoldaşımızla ortak bir düşünceye sahip olamıyorsak yapılan işlerde başarı elde edemeyiz. Ortak iş yapmak, örgütlü hareket etmek genel politikalarımızı yansıtanın bir yoludur.

Kolektif bilinç, yaşam içerisinde çok sık hatta yaşamın her anında karşılaştığımız bir durumdur. Bir eylem gerçekleştirecek gerilla birliğini, faaliyet yürüttüğümüz mahallede yapacağımız bir eylemi, üniversitelerde, fabrikalarda, gazete dağıtımlarında yapacağımız bir organizasyonu ele alalım. Buralarda başarı elde edebilmek için kolektif çalışmak zorunludur. Eylemin hedefine ulaşması için örneğin keşif yapılır, plan çıkartılır, fikirler tartışılır, öneriler alınır, ortak karar verilir ve bireylere görev dağılımı yapılır. Kimin hangi işi yapacağı, nerede mevzileneceği, hangi hedefe yöneleceği, hangi sokaklara gireceği, bildiri dağıtacağı, güvenliği alacağı en ince detaylara kadar kolektif disiplin hassasiyetiyle ele alınır. Eylem esnasında bir birey kolektife uygun hareket etmediği takdirde eylemin, etkinliğin genel başarısı da gölgelenmiş olur.

Kolektif bilinç; örgütlenme alanında da büyük önem taşır. Faaliyet yürüttüğümüz tüm alanlarda bireylerin ortak iş yapma kültürünün kazanımları açığa çıkartılmalıdır. Devletin, kitleler arasında çelişki yaratmaya çalışması, varolanları körüklemesi, onları birbirine düşürme politikası her dönem yaşanmaktadır. Buna karşı da bizlerin, devletin bu oyunlarını boşa çıkartmak için kitleleri bilindirmemiz ve kolektivizmin gerekli olduğunu anlatmamız, asıl düşmanı göstermemiz önemlidir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hüseyin Akdemir, Rıza Akdemir

1949 Erzincan Çayırılı doğumlu olan Hüseyin Akdemir, devrimci düşüncelerle genç yaşta tanışır. Öğrenci birliklerinde aktif görev alan Hüseyin Akdemir, 1975'te Erzincan'da yaşanan çatışmalarda, emekçi halkın yanında yer alır. Faşistler tarafından hedef olarak

seçilen Hüseyin Akdemir, 10 Kasım günü kardeşi Rıza Akdemir'le birlikte faşistler tarafından pusuya düşürülür. Hüseyin Akdemir, bu saldırıda şehit düşerken Rıza Akdemir bir hafta sonra 17 Kasım 1976'da yaşamını yitirir.

Veli Karasu-Eşref Şahlar

Adana'da öğrencilik yıllarında Partizanlarla tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar 8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emegın Birliği sosyal faşistleri-

nin kurdukları bir tuzakla katledildiler. Sosyal faşistlerin elebaşları, Proletarya Partisi tarafından cezalandırıldı.

Veli Karasu

1962 yılında Dersim'de doğan Veli Karasu, Adana'da Partizanlarla tanışır. Veli Karasu'nun cenazesi Ovacık'a götürülür. Cenazenin 10 Kasım günü kaldırılmasından dolayı jandarma, yürüyüşü engellemeye çalışsa da başarılı olamaz.

Eşref Şahlar

1962 doğumlu Eşref Şahlar, Proletarya Partisinin düşünceleriyle öğrencilik yıllarında tanışmıştır.

Ali Haydar Aslan

1957 de Dersim'in Mazgirt Sindam Köyü'nde dünya geldi. 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

İstanbul: Ceylan Yayanlı'ndan Ekim ayı içerisinde yayımlanan "Yoldaş, ben İbneyim" isimli kitap, birçok açıdan incelenmesi gereken bir çalışma. Birçok kurumla LGBTİ (Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Trans, İntersex)'lerin ilişkilendirilmesini Gezi İsyanı üzerinden tartışan ve kişisel deneyimlerini, gözlemlerini de aktaran Yıldız Tar ile kitap üzerine konuştuk. Aynı zamanda ETHA (Etkin Haber Ajansı) muhabiri olan Yıldız ile konuşmamız sık sık "kitabın" dışına taşı.

- Öncelikle böyle bir röportaj dizisi hazırlama fikri nasıl ortaya çıktı, oradan başlayalım istersen...

- Bu fikir, Gezi İsyanı sırasında açığa çıktı aslında. Orada LGBTİ hareketi ile sosyalist, devrimci yapıların bu kadar kapsamlı bir şekilde ilk kez karşılaşmasına şahit olduk. Çok merak ediyordum: Çok geleneksel bir algı var; sosyalist, devrimci yapıların homofobisine ilişkin... Kısmen haklı kısmen haksız bir algı bu. Bu konuda bir yıpranma

"LGBTİ meselesinde saflar netleşirken..."

oluşturdu mu? Sosyalist, devrimci yapıların bu konuya ilişkin bakışlarında bir değişim oldu mu?

Bir yandan da şöyle öznel bir yanı vardı: ben 7-8 yıldır sosyalist hareketin içinde-çevresinde olan bir LGBTİ aktivistiyim. Çok şey biriktirdim ve bunları bir yere kanalize edememe hali vardı. Zaten kitap bir yandan röportajlardan bir yandan da özel deneyimlerden oluşuyor.

Gezi sürecinin ardından tek tek kurumlarla görüşmeye başladım. Herkese aynı soruları sordum etik olması açısından. Ama çok kapsamlı bir çalışma değil, bir başlangıç çalışması. Bunu tespit etmek tabii ki de gerekiyor. Devrimci, demokratik alan çok heterojen bir alan. Belli farklılıklar var. O farklılıkları da yansıtarak, söyleşiler gerçekleştirdim.

"LGBTİ meselesi, yalnızca insan hakları sorunu değildir"
- Bu röportajları yaparken, en çok dikkatini çeken noktalar ne oldu?

- Haziran Ayaklanması döneminde, buraya katılan örgütsüz insanların, LGBTİ'leri daha hızlı içselleştirdiğini; ama devrimci, demokrat yapıların o kadar başarılı olmadıklarını gördüm. Çünkü herkeste hala büyük bir kafa karışıklığı hakimdi. Bilmemekten ve daha önce bu kadar gündeme almayıştından kaynaklı. "Evet, bu mesele önemli bir mesele, ama ne yapacağımızı bilmiyoruz." Bu ortaklaşılınan nokta.

En temel olarak benim getirebileceğim eleştiri şu olur: Bir-iki yapı dışın-

da herkes bu meseleyi insan hakları meselesi olarak ele alıyor. Evet doğru, bu bir insan hakları meselesi ama devrimci, demokrat, yurtsever bir yapı; örneğin bir kadın meselesini, bir işçi-emekçi meselesini, köylü meselesini insan haklarına indirgmeden bunun üzerine teorik ve ideolojik bir yaklaşım geliştirerek yola koyulurken; LGBTİ meselesini bir insan hakları meselesine indirgemesi çok liberal ve reformist olduğunu gösteriyor. Sokaktaki bir insan, bu bir insan hakları meselesi der, bu kabul edilebilirdir. Ama devrimci, demokrat yapıların böyle iddiası olması çok geri bir yaklaşımdır.

Rahatsız edici diğer bir noktaya gelirsek... LGBTİ hareketi son 3-4 yıldır bir kitle hareketi olma yolunda ilerliyor. Özellikle son Onur Yürüyüşü'ne 50 bin kişiyi aşkın kişi katıldı. Gezi'nin etkisiydi, evet. Ama Haziran Ayaklanması'nın en temel öznesi olan LGBTİ hakikati, toplumun birçok kesimi tarafından kabul ediliyor. Tamamen olumlama olmasa dahi insanlar LGBTİ'nin var olduğunu görüyor. Bu durumda ya karşısında yer alıyor ya yanında. Pozisyonlar netleşiyor. Bunu daha önce Kürt Özgürlük Hareketi'nde gördük. Kürt Özgürlük Hareketi'nin güçlenmesi ile birlikte bir kısım insanlar ulusalcı ve faşist bir çizgiye evrildi, bir kısmı Kürtlerle kaldı. Yani arada boşluk bırakmayacak kadar bir hakikat olarak tartışılmaya başlandı. LGBTİ hareketi de yavaş yavaş bunu yapıyor.

Bu yapılırken, yapılar görmezden gelemediği için ilişkilenecek oldukları gibi bir durum olduğunu sezindim. Bu da ilkesel bir sorun bence. Bir hareket, güçlendiği ve kiteselleştiği için yanında yer alıyor olmak doğru bir zihniyet değil. Bunlar benim biraz eleştirdiğim kısımlar.

Olumlu olarak gördüğümse, ben doğrudan bir homofobi-transfobi ile

karşılaşmadım mesela röportajlar sırasında. Sadece geri düzeylerde olan ve bilince çıkmamış, örtük bir homofobi-transfobi vardı. Bu sevindirici bir şeydi. Çünkü biz Hasta Tutsaklar Platformu'nda yaşananları da biliyoruz. Ve bir takım sol yapıların bizi hasta ve sapkın ilan etmelerini de biliyoruz. Böyle bir yaklaşımla karşılaşmamak sevindirici. Yeterli mi? Elbette değil.

Röportajları yaptığım yapıların birçoğu HDK-HDP bileşeni. Bunun etkisi olduğunu ve LGBTİ hareketinin bir bileşen olarak burada yer alıyor olmasının değişimi-dönüşümü dayattığını gördüm.

- Bu kitap; devrimci, demokrat yapıların ve kadın kurumlarının bu konudaki tartışmaları açısından değerli bir kitap. Bunun devamı niteliğinde belli çalışmalar düşünüyor musun?

- Kitaba dönük, benim iki temel eleştirim var. Bir kısmı benim eksikliğinden kaynaklı, bir kısmı da kitabın aceleyle gelmesinden kaynaklı. İlk eleştirim, kitapta çok az kurum var. Mesela gelenek olarak değerlendirdiğimizde, Maoçu gelenekten yapılar yok, bu bir eksiklik. Merak ettiğim bir alan. Bu yönden genişletmeyi düşünüyorum. Ya bu kitabın 2. baskısına ya da yeni bir kitap olarak, bu röportajları devam ettirmeyi düşünüyorum.

2. nokta, bilinçli olarak ben Kürt Özgürlük Hareketini, bu çalışmanın dışında tuttum. Bu onu, sol-sosyalist kurumlardan biri olarak saymadığımdan değil, BDP'nin çok çok önceden, o zaman DTP iken, Sebahat Tuncel vasıtasıyla tavrını, merkezi politikasını ortaya koymasından kaynaklı. Orayla röportaj yaparken benim 2 temel isteğim var. Bir, yerellerle röportaj yapmak; iki, KCK'nin, Abdullah Öcalan'ın bu konudaki görüşlerini öğrenmek.

TÜYAP Kitap Fuarı başladı

Her yıl düzenlenen TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı 2 Kasım günü Beylikdüzü'nde açıldı. **Geçmişteki gelecek: Tarih** konusyla gerçekleşen fuarda bu yıl birçok yeni yayınevi bulunuyor. Geniş yayıncı katılımı nedeni ile bu yıl 2 ve 3. Salonların yanı sıra 10, 11 ve 12. salonlar da açıldı. Fuarda birçok noktada resim sergisi ve heykeltıraş eserlerini görmek mümkün. Öte yandan fuarda uluslararası yayınevlerine de yer açılmış durumda Küba, İngiltere, Almanya, Japonya ve Çin gibi ülkeler açtıkları stantlarla Türkiye'li okuyucuları ile buluşuyor.

Fuarın bu yılki özel konuğu ise Çin... Daha fuar başlamadan önce birçok kitap ekinde Türkiye'de yayımlanmış Çin kitaplarının tanıtımı mevcuttu. Öyle ki bu tanıtımlar genel olarak Çin tarihi bağlamında Çin Devrimi'ni anlatan kitaplardı. Ancak fuarda Çinli yayınevlerinin açmış olduğu stantlara baktığımızda, Çin Devrimi'ne ilişkin kitapların oldukça az oldu-

ğunu görüyoruz. Mao Zedung'a ait kitaplar ise yok denecek kadar az.

Fuarda özellikle Gezi İsyanı'nın ardından politik kitaplara dair ilginin belli oranda arttığı söylenebilir. Zaten bu noktada isyanı ticaretin malzemesi haline getirmek isteyen en gerici yayınevleri dahi konuya dair bir kitap çalışması gerçekleştirmiş. Gezi İsyanı'na dair çıkartılan kitaplar ise tarihin belli evrelerinde sadece fotoğraf galerisi veya öyküler olarak kalarak unutulacak kitaplardır. İsyanın politik değerlendirmesini gerçekleştiren konuya dair sınıfsal bir analiz getiren bir kitap bulmak oldukça zor.

Bu boşluğu doldurabilmek adına isyanın sınıfsal bir analizini yapmış ve yayınevimiz tarafından basılmış olan "**Taksim Meydan Okuması; İsyân Edin, Birleşin, Örgüt-Lenin**" isimli kitabı okuyucularla buluşturuyoruz. Politik kitaplara olan ilginin daha çok öğrenci gençlik içinde olduğu da söylenebilir. Son bir yıl içindeki politik gelişmelerin etkisi ile bu

alana yönelen kitlenin hiç de azımsanmayacak derecede olması bizler açısından gerçek bilginin propagandasının titiz bir biçimde yapılmasını şart koşuyor. Marksist eserlere ise en çok ilgi -nedeni ciddi bir tartışma konusu-cemaatlerde örgütlenmiş gençlerden geliyor. Bu konuya dair ciddi bir araştırma içinde oldukları söylenebilir.

Kitap kurtlarının izi yok

Fuarda kitap kurtları olarak anılan sahaf- lar çok az. Ticari bir kuruluş olan TÜYAP gerçek anlamda okuyucuların buluşma adresi olan sahaf- lar bu yıl bir-iki stant

yer ayırmış sadece. Yani TÜYAP kitlelerin kitap okuması için değil daha çok ticari hazinesini genişletebilme amacını taşıyor. Bu yıl sahaf- ların bulunduğu alanlar daha çok yeni gerici yayın evlerine ve test kitaplarının bulunduğu yayınevlerine pazarlanmış. Öyle ki TÜYAP her yıl sahaf- lar kültürünün yaşatılması propagandası ile 10, 11, 12. salonları ücret-

siz olarak sahaf- larla sunuyordu. TÜYAP'ta hal böyleyken yayınevimiz açısından ise gerçek ve doğru bilginin kitlelere taşınması ve tartışılması amacı ön plandadır. Standımıza gelen kitle ile daha çok sohbet ediyor ve özellikle gazetemizin dağıtımına da ağırlık veriyoruz. Bir örgütlenme alanı olan TÜYAP kitap fuarı, bu yıl oldukça kalabalık geçeceğimize benziyor. Gelen kitleyi örgütlenme amacı ile gerçekleştirdiğimiz stant çalışmamızda gerçeklerin savunucusu ve hamalı olduğumuzu söylemek gerekir. Çünkü gerçekler devrimcidir.

(Bir ÖG çalışanı)

“Soykırım; ölenlerin sayısı değil, kalanların suskunluğudur”

İstanbul: Gizli bohçalarda saklanan haçlar... “En azından kıpırdat da, dua ettiğini zannetsinler” denilen dudaklar... Havler’in (Dicle Nehri’nin Elazığ’dan geçen gürül gürül akan bir kolu) yüzlerce Ermeni’yi yutmuş deli sularına bakan pencereler... Suskun evler... Suskun kadınlar... Suskun neler ve konuşmaya başlayan torunları... 1915 kara yılında yaşanan soykırımın ardından tarihin kanlı sayfaları yeniden aralanıyor. Ama bu kez katledilenler üzerinden değil, geride kalanların suskunluğunu miras alanların anlattıkları üzerinden...

İşte bu açıdan bir ilk olma özelliği taşıdığı söylenmesi gereken **“Müslümanlaş(tırıl)miş Ermeniler Konferansı”** 2 Kasım gününde Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü’nde bulunan **Albert Long Salonu’**nda başladı. 3 gün süren konferansın 2. ve 3. günleri gazetenin çıkış sürecine denk geldiği için önümüzdeki sayı yer vereceğiz.

Malatyalı Hayırsever Ermeniler Kültür ve Dayanışma Derneği (Malatya-HAYDER)’nin önerisinin ardından **Hrant Dink Vakfı** ve **Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü** ortaklığında düzenlenen konferansta ilk konuşmayı Hrant Dink Vakfı Başkanı **Rakel Dink** yaptı.

2005 yılında Boğaziçi Üniversitesi’nde düzenlenmesi planlanan; ancak konferansa kısa bir süre kala dönemin Adalet Bakanı AKP’li Cemil Çiçek’in Meclis’te sarf ettiği **“Bu konferans, Türk milletini arkadan hançerlemektir”** sözleri ile hedef olarak gösterildiği için ertelenen ve Bilgi Üniversitesi’nde yapılmak zorunda kalınan Osmanlı Ermenileri Konferansı’nı hatırlatan Dink, **“O günlerden bugünlere geldik. O gün, o konferansta aramızda olan sevdiğimizimizin bazıları bugün aramızda değil”** diyerek sözlerine başladı Rakel.

“Hiç konuşulmayan, aralanmayan tarihin ağır sayfalarını açacağız” diyen Dink, **“Aslını inkar eden haramzadedir”** sözünün toplum tarafından sıkça tekrarlanmasına rağmen insanların neden asıllarını inkar etmek zorunda kaldıklarının bilinmek istenmediğini; yok sayıldığını söyledi. O kadar haklı ve gerçekçi sözleri. Müslümanlaş(tırıl)miş Ermeniler konusuyla yüzleşmenin, kendileri gibi **“legal Ermeniler”** açısından da önemli bir adım olduğunu düşündüğünü söyleyen Dink, **“Diğer yanımızla yüzleşeceğiz”** diyerek, bir daha kendilerine gerçek ismi ile seslenilmeyen **“kılıç artığı”** Ermenilerin fısıltılarını duyulur hale getirmeyi amaçladıklarını vurguladı. (Bu arada **“kılıç artığı”** kavramı; ülkede 1915 soykırımının ardından gizli ve Müslümanlaştırılmış Ermeniler meselesi üzerine gazeteci-sosyolog **Laurence Ritter** ile fotoğrafçı **Max Sivaslian**’ın ortak hazırladığı aynı isimli kitaba ithafen dillendirilmiştir.)

Açılış konuşmasında en önemli konuşmalardan birini de Hrant Dink Vakfı ve Sabancı Üniversitesi’nden **Ayşe Gül Altınay** yaptı. Altınay’ın şu sözleri, belki de, konferansın atmosferini en iyi özetleyen giriş cümleleri olarak not edilmedi: **“Boğaziçi Üniversitesi’ndeki bu tarihi buluşma, yüz yıllık bir suskunluğun üzerine oturuyor. Bir yanımız o suskunluğun ağırlığıyla yorgun, hüzünlü, belki de öfkeli; bir yanımız ise bu suskunluğu yaratan duvarlarda oluşan çatlaklardan dolayı, bugün burada birarada olmaktan dolayı heyecanlı ve umutlu.”**

Umut Yayımcılık’tan çıkan **Serdar Can’ın Nenemin Masalları** isimli kitabı ile ilk olarak Müslümanlaş(tırıl)miş Ermeniler üzerine bilgilerin açığa çıkmaya başladığını, ama kitabın çok az kişiye ulaşarak gündemde çok yer bulmadığını belirten Altınay; bu konunun tartışılmasının daha çok 2004’te AGOS’ta yayımlanan Sabiha Gökçen’in Ermeni olduğu haberi ve ardından Fethiye Çetin’in Anneannem isimli kitabı ile gerçekleştiğini aktardı.

“Bu nasıl bir suskunluk?”

Konferans, Av. **Fethiye Çetin** ve **KAMER**’in kurucusu **Nebahat Akkoç**’un katıldığı ve Hrant Dink Vakfı’ndan **Sibel Asna**’nın sunumunu yaptığı açılış sohbeti ile devam etti. Asna’nın Çetin’e sorduğu **“Bu 100 yıllık suskunluk, nasıl bir suskunluk?”** sorusuna, Çetin’in anneannesinden anekdotlar aktararak verdiği yanıtlar, birçok katılımcıya duygulu anlar yaşattırken; **“Soykırım, ölenlerin sayısı ile değil, kalanların suskunluğunun boyutuyla ortaya çıkar”** gerçeği konferansa hâkim oldu.

Anneannesinin; kendi babaannesinin, soykırım sırasında götürüldükleri ölüm yolculuğunda iki torununu, Dicle’nin Elazığ’dan geçen asi kolu Havler’de nasıl boğduğuna ve ardından kendisini suya attığına şahit olduğunu aktaran Çetin; anneannesinin soykırımdan sonra yaşadığı evin penceresinin tam da Havler suyunu gördüğünü yıllar sonra fark ettiklerini söyledi.

Benzer bir soruya Akkoç da, nenesinin isminin kimlikte bile **“Sona”** olarak geçmesine rağmen kendilerinin bunu nüfus dairesinin bir yanlışı olarak baktıklarını ve nenelerine **“Suna”** dedikleri-

ni anlattı. Annesi, kendisini Sünni olarak lanse ederken Alevi bir dayısı olmasını hiç yadırgamadığını söyleyen Akkoç, **“Biz tüm bunları normal görüyorduk. O kadar körleştirilmiş ki, bunları hiç sorgulamıyorduk”** diyerek suskunluğun nesilden nesile nasıl aktarıldığına dikkat çekti.

Bu sohbetin en dikkat çekici tartışması, **“soykırımdan sonra kadınların neden sustuğuna”** yönelik konuşmalarla yaşandı. Kadınların susmasının tek nedeninin korku olmadığını söyleyen Çetin, **“Soykırımdan kurtulan ailemizin diğer üyelerine ulaştığımızda anneannemin annesinin hiç konuşmadığını öğrendik. Anneannemin annesi, belki de 2 çocuğunu burada bırakmış olmanın ve sağ kalmaktan dolayı yaşadığı utançtan kaynaklı sustu”** diyerek, başka bir noktaya dikkat çekti.

Bu sohbetin ardından ilk oturuma telekonferansla katılan konuşmacı **Zeynep Yılmaz**’ın ardından **“Patrik Shnork’un Anadolu Ermenileri ve Bugünün Müslüman Ermenileri İçin Kul-**

landırdığı Dört-lü Sınıflandırma” sunumu ile **Avedis Hadjian**, Shnork’un sınıflandırmasını şöyle özetledi: 1) Gönüllü olarak İslam’a dönen Ermeniler, 2)

Müslümanlığa soykırımdan 3-4 nesil önce dönen ve Kürt aşiretleri şeklinde yaşamaya başlayan Ermeniler, 3) Soykırımdan sonra zorla Müslümanlaştırılan ama sonradan hukuki mücadele yoluyla yeniden Ermeni kimliğine dönen Ermeniler, 4) Çok zor koşullara rağmen soykırım sırasında da Ermeni kalan Ermeniler...

Shnork’un sınıflandırmaya dâhil etmediği bir kesimin daha olduğuna dikkat çeken Hadjian, o kesimin de bu konferansın toplanmasına neden olan **Müslümanlaş(tırıl)miş Ermeniler** olduğuna dikkat çekti. Türk toplumunun zorla Müslümanlaştırma politikası ile büyütüldüğüne dikkat çeken Hadjian, 1923-2005 yılları arasında Ermeniliğini bilen; hangi kimlik, inanç, yaşama tarzı dayatılırsa dayatılsın içinde Ermeniliğini sürdüren kesimlerin varlığına dikkat çekti. **“Ancak ulus olmak irade gerektirir”** diyen Hadjian, **“Ermeni, çocuğu Ermeni olandır”** diyerek, Ermeni kimliğine olan uzaklığa dikkat çekti.

“Müslümanlaş(tırıl)muş Ermenilik bir kadınlık hali...”

1. oturumun son konuşmacısı **Ayşe Gül**

Altınay’dı. Son 20 yıldır ülkede sorgulama sürecinin geliştiğinden söz eden Altınay, Müslümanlaş(tırıl)miş Ermeni konusunun bir **“kadın hali”** olarak karşımıza çıktığına dikkat çekti ve **“Neden kadınlar?”** diye sordu.

“Bu sorunun cevabını, 3 yerde arayabiliriz: İlki, 1915’te erkeklerin direkt katledilmesi olabilir. İkinci olarak; zorla Müslümanlaştırılma dahi belli bir yaşa geldikten sonra diasporadaki akrabalarına daha rahat ulaştığı. Buna ‘seyahat etme özgürlüğü’ de diyebiliriz ama kadınlar açısından ne yazık ki bu geçerli olamadı” diyen Altınay, üçüncü olarak da daha acı bir gerçeğin var olduğuna dikkat çekti. Altınay; bu durumun anne ve nenenin Ermeni olmasının daha az ciddiye alınıyor ve bu yüzden daha rahat dillendiriliyor olabileceğini söyledi.

Tarih anlatımlarının, araştırmalarının hâkim toplumsal cinsiyet anlayışıyla örüldüğünü ve hatta akademiye de bu zihniyetin yansıdığını söyleyen Altınay, yıllarca yaşananların tek başlık altında, **“soykırım”** üzerinden incelendiğine; konu ile ilgili değerli araştırmalarda dahi anlatımların kadın ve çocuğun, erkeğin malı-mülkü ile eşdeğer tutulduğuna ve erkek ya da devlet koruması olmadığına kadının **“savunmasız”** olarak adlandırıldığına dikkat çekti.

Toplumsal cinsiyet konulu bölümün ardından Müslümanlaş(tırıl)miş Ermenilere mevcut Ermeni toplumunun nasıl yaklaşması gerektiği üzerine çeşitli tartışmalara ihtiyaç olduğunu söyleyen Altınay, **“Onlara ‘gizli Ermeniler’ mi diyeceğiz, yoksa ‘Hiristiyanlığa dönmelerini’ mi isteyeceğiz? Bu suskunluk kırılırsa, torunları nasıl tanımlayacağız?”** diye sordu. Geçişkenliği ve renkliliği çağrıştıran **“ebru”** ve hiçbir kimliği sabit olarak verili almayan **“queer”** kavramlarının tartışılabilirliğini söyleyen Altınay’ın **“nasıl tanımlayacağız”** sorusunun, konferansa damga vurduğunu söylemek çok yanlış olmayacaktır.

Sunumlar arasında konuşmacıların da söz aldığı salonda farklı görüşler açığa çıktı. Bunlardan ilki ve Ermeni gençliğinin de yakın olduğu anlayış; **“Hiristiyan ya da Müslüman fark etmez, kendisini Ermeni olarak gören herkes Ermeni’dir. Bunu kategorilendirmenin çok bir faydası yoktur”** şeklindeydi.

“Ermeniliğin devletin de baskılaması sonucu cemaate dönüştüğü ve bu çemberi kırması, Müslüman Ermenilere ‘değiştirilmesi, dönüştürülmesi gereken kesimler’ olarak bakmaması gerektiği” yönlü görüşü yer yer destekleyip yer yer de karşı çıkan diğer bir görüş ise **“Kendisini Ermeni olarak gören kesimler, Ermeni kültürünü, dilini öğrenebileceği bir eğitimden geçmelidir”** oldu.

Yüzbinlerce Alevi Kadıköy'deydi

Kartal: Yüzbinlerce Alevi, 3 Kasım günü eşit yurttaşlık talebiyle Kadıköy'deydi. Çok sayıda Alevi örgütünün katıldığı mitingde AKP'nin sözcüsü Mehmet Metiner'in "Cemveleri terör yuvasıdır" açıklaması ve cami-cemevi projesi protesto edildi. Gezi ruhunun egemen olduğu alana girişte polis barikatı ise kitle tarafından yıkıldı.

Aralarında **Partizan** ve **YDG**'nin de bulunduğu birçok kurum, miting alanına Söğütluçeşme'den yürüyerek katıldı. "Cami-cemevi projesi asimilasyondur! Geçit vermeyeceğiz!" yazılı bir pankart açan Partizan kitlesi sık sık, "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Sivas'ın hesabını sorduk, soracağız", "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganları atıldı. YDK da flamalarıyla, YDG de "Bir gider, bin gelir; bir ölür, bin doğarız" pankartıyla eylemde yer aldı.

Miting programı saygı duruşuyla başladı. Tertip komitesi adına yapılan konuşmada, "Zalimin önünde boyun eğmeyeceğiz" denildi. PSAKD Genel Başkanı **Kemal Bülbül** de Alevi düşmanı politikalara sert tepki göstererek, "İzzetullah" ve "Hizbullah"a karşı ortak mücadele çağrısı yaptı.

Daha sonra Gezi şehidi **Mehmet Ayvalıtaş**'ın annesi **Fadime Ayvalıtaş** ve ağabeyi **Muharrem Ayvalıtaş** sahneden kitleyi selamlayarak bir konuşma yaptılar. Gezi Tutsak Aileleri Platformu adına konuşan **Leyla Tunç** ise Gezi direnişinde yaşamlarını yitirenlerin katillerinin halen dışarıda dolaştıklarına dikkat çekerek, tutuklanmasını istedi. **Tolga Sağ, Muharrem Temiz** ve **Grup Yorum**'un sahne almasıyla miting sona erdi.

Gülsuyu'nda polis ablukası altında yürüyüş

Gülsuyu Mahallesi halkı 3 Kasım günü Kadıköy'de yapılan Alevi mitingi için Gülsuyu metroya yürüdü. "Yaşam alanlarımızı savunuyoruz" pankartı açan yüzlerce kişi yürüyüş boyunca Gezi İsyanı'nda şehit düşenlerin isimleri okunarak "yaşiyor" dedi.

O gözlerde savaşta büyüyen çocuğun dünyası saklı!

Bazı insanlar hiç büyümek istemezler. Karşılaştıkları her zorlukta, her korkuda çocukluğuna geri dönmek isterler. Hayatın gerçekliği ağır gelir, zorluklarla mücadele etmek yerine kaçmayı yeğlerler. Engeller karşısında direniş ve değiştirme güçleri yoktur. "Keşke çocuk kalsaydım" cümlesi benliklerini kuşatır. Çünkü çocuklukları hayatı sorgusuz, sualsiz, doya doya yaşadıkları en güzel yıllarıdır.

Gülüşleri kar boran içinde baharı getirir. İlk sığınılan liman olan ana kucağı, sıcaklığıyla sarıp sarmalar. Mutluluğun resminin en güzeli, en anlamlısı o yaşlarda çizilir. Bu resim karanlıklara uzak, gökkuşağının renkleriyle bezelidir. Bazı insanlar için ise "çocuk kalsaydım" cümlesi pek bir şey ifade etmez. Yaşamlarında bir karşılığı yoktur çünkü. Aynı göğün altında, farklı coğrafyalarda bambaşka bir çocukluk yaşarlar. Hayatın zorlukları içinde akıntılara karşı direnerek büyürler. Masalları hep yarım kalır. Düşleri cellatların namlu-

larına takılır. Yasaklıdır dilleri. Sevinçleri sessizliğin esaretinde acıları bilinmez mezarlardadır. Hikayeleri acı bir zılgıt gibi dillerde saklı, yüreklerde intikam yemindir.

Yoksulluk açlık, umut, özlem, savaş, ayrılık, sevgi... Hepsi birikip gözyaşlarında isyanın adı olur. Her damla, yaş çalınan çocukluklarına, parçalanmış düşlerine

öfkedir. Alır onları, çocukluk anılarına götürür. O anlarda, uykularında anne öpücüğü yerine evlerine baskın yapanların postal sesleriyle uyanırlar. Korkuyla açılan gözleri barut kokan kara namlularla karşılaşır. Sevdiklerinin yerlerde sürüklenerek köy meydanlarına götürülmesi küçük yüreklerinde asi bir çığlığa; bedenlere inen her dipçik darbesi öfkelerini isyana dönüştürür. En dayanılmaz olanı ise ölü bedenlere sarılıp öpücükler konurken yanağına, içine akan her damla yaş derya olur.

Çaresizlik; öfke, isyan olup şaha kalkar. Yaşanan bunca acı zulüm karşısında yer gök utanır gözyaşı döker de zebaniler utanmaz yaptıklarından. Onlar için gözlemlerden süzülen her damla yaş, yasaklanan dilinin sancılı suskunluğudur. Kendi dilinde konuşmama, eğitim alamamadır. Diline kültürüne yabancılaştırılmadır. O gözlerde savaşın ortasında büyüyen çocukların dünyaları saklıdır.

KOÜ'de kampanya çalışması

Kocaeli: YDG tarafından Polis Defol Üniversiteler Bizimidir! #BAŞKALDIRI-YORUZ şiarlı kampanyanın çalışmaları devam ediyor. 30 Ekim günü Umutepe Kampüsü'nde stant açılarak dergi ve bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Stantta açılan müziğin çevrede yarattığı ilgi stant boyunca göze çarptı. Ayrıca aynı gün kampüse YDG afişleri asıldı.

Malatya'da tutsaklar açlık grevinde

Dêrsim: Malatya Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar, hukuki dayanağı olmayan uygulamalarla karşılaşmakta ve başka Hapishanelerine sürgünler yaşanmaktadır. Son olarak açık görüşe gelen ziyaretçilere "ince arama" adı altında çıplak arama dayatılması, sohbet hakkının örgütsel amaçlarla kullanıldığı gerekçesiyle gasp edilmesi, spor yapma hakkının 1 saate indirilmesi, tutsakların ayrı koşullarda tutularak biraraya getirilmemesi, masa-sandalye vb. ihtiyaçların idare tarafından karşılanması, jandarmanın açık ziyaret alanlarına alınması, tedavi hakkının kelepçeli muayene dayatması nedeniyle gasp edilmesi, adliye ve hastane gidişlerinde ters kelepçe uygulaması, asker saldırısı sonrası hastaneye götürülerek muayenenin engellenmesi ve revirden

Heykel Meydanı'na geldiğinde, meydanı çembere alan onlarca zırhlı polis aracı, özel hareket ve çevik kuvvet polisine karşı "Katil polis, Gülsuyu'ndan defol", "Gülsuyu faşizme mezar olacak" sloganları haykırdı. **Partizan**'ın da kitle-

Sargazi, ODTÜ için ayakta

H. Merkezi: ODTÜ'de süren devlet terörüne karşı Sargazi halkı düzenlediği eylemlerle direnişe destek verdi.

28 Ekim: Vatan İÖO önünde biraraya gelen halk, "Diren ODTÜ, Sargazi Seninle" pankartı ile bir yürüyüş gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada **Ethem Sarsülük**'ün mahkemesindeki saldırı ve Özgür Gelecek gazetesi gönüllü çalışanı **Sven Kaeuler** hakkında verilen "ülkeye süresiz giriş yasağı" da protesto edildi.

29 Ekim: Demokrasi Caddesi boyunca süren yürüyüşte "Diren ODTÜ, Sargazi Seninle", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganları atıldı.

30 Ekim: Demokrasi Caddesi boyunca yürüyüş gerçekleştiren kitle adına yapılan açıklamada, ODTÜ'deki ağaç kesimine karşı gelişen eylemlere de bu şekil-

de saldırdığına dikkat çekilerek dayanışmayı ve mücadeleyi büyüteceklerini vurguladılar.

"Katliamcı devlet geleneği"

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu 2 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla ağırlaşan tecrit koşullarını protesto etti. Eylemde yapılan açıklamada devletin hapishanelerdeki saldırıları devam ettiği ve devrimci iradeyi teslim almanın bir çabası olan bu saldırıların bir gelenek olarak görülmesinin önemli olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından Malatya Hapishanesi'nde açlık grevinde olan bir tutsağın babası konuşma yaparak açlık grevine giren MKP tutsakları ve onlara destek olan Tutsak Partizanların yanında olduklarını söyledi.

sından yargılanan tutsaklar 25 Ekim itibariyle süresiz açlık grevine başladılar.

Malatya Hapishanesi'nde Kadın Koğuşunda bulunan TKP/ML dava tutsağı **Gazel Gürde**, 1 Kasım itibariyle süresiz açlık greviyle bu eyleme desteğe başladı. Bu saldırılara karşı tutsak aileleri hapishane önünde eylem yaparak çocuklarını yalnız bırakmadı. Ayrıca tutsaklarla dayanışmak için **Dersim**'de 2 Kasım günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. Devrimci, demokrat ve yurtsever kesimin de destek verdiği eylemde, Seyit Rıza Meydanı'na yüründü.

sel katıldığı yürüyüş, Hasan Ferit Gedik'in şehit düştüğü yere geldiğinde "Hasan Ferit Gedik ölümsüzdür", "Çetelerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar" sloganları haykırdı. (Gülsuyu'ndan bir ÖG okuru)

Tutsaklar koğuşu ateşe verdi

Erzîngan: İnsanlık onurunu zedeleyici eğilimiyle devlet ve onun zindandaki uygulayıcısı Adalet Bakanlığı işkence uygulamaya devam ediyor.

Son olarak Muş E Tipi Hapishane'deki hak ihlallerini ve baskıları protesto eden kadın tutsaklar koğuşları ateşe verdi. Tutsaklar daha önce koğuşlarına kamera yerleştirilmesi ve havalandırma süresinin kısaltılması gibi keyfi uygulamalara karşı çıkmasıyla gündeme gelmişti. Geçen günlerde haftalık telefon görüşmelerinde ailelerini arayan tutsaklar, cezaevi idaresi tarafından "örgütsel doküman oldukları" iddiasıyla kitaplarına, radyolarına ve yöresel kıyafetlerine el konulduğu aktararak, kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulunmuştu.

“Kazananlar hep direnenler olacak”

İZMİR

Gezi direnişçisi 7 kişinin 1 Kasım'da görülen mahkeme ile serbest bırakılmasının coşkusu ile YKM önündeki yürüyüşlerini başlatan tutsak yakınları adına yapılan açıklamada, Gezi İsyanı'nda bir kıvılcımın çakıldığı ve bir kı-

vılcım ile bir isyanın yayıldığı vurgulandı. “Bizler arkadaşlarımızın ve çocuklarımızın tutuklandığı ilk günden itibaren sokağı ve sokağın gücünü yeniden keşfettik. 14 haftadır, bıkmadan, usanmadan, korkmadan, yılmadan gençlerimizi, geri almak için mücadele ediyoruz. Alıncaya kadar da mücadelemizi sürdüreceğiz” diyen aileler, mücadelelerine devam edeceklerini bir kez daha

İSTANBUL

Ailelerin 18. eylemine, Gezi İsyanı'nda 1 Mayıs Mahallesi'nde yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaş'ın ağabeyi Muharrem Ayvalıtaş da katıldı.

Ayvalıtaş, “Herkes gibi o günlerde benim kardeşim de sokaktaydı. Ama şimdi aramızda değil. Onu bizden aldılar ama olsun, bu yapılanlara rağmen

bizim hala umudum var. Ve bizim sadece umudumuz var. Bunu da sokakta var edebiliriz. Bizim tek çıkışı yolumuz var o da mücadele” dedi.

Ayvalıtaş'ın ardından tutsak direnişçi Emrah Görtaş'ın mektubu okundu. İzmir'deki tahliyelere değinilen açıklamada bu mahkemede çıkan tahliye kararının diğer mahkemeler için emsal teşkil etmesi gerektiği belirtildi.

Bakanlığın devrimci basın korkusu Muhabirimiz Sven Kaeuler'e ülkeye giriş yasağı

İstanbul: Gönüllü çalışmamız Alman uyruklu **Sven Kaeuler**, Almanya'ya ziyarete giderken (28 Ekim) Sabiha Gökçen Havaalanı'ndan pasaport kontrolü sırasında polisler tarafından gözaltına alınarak, uçuşuna kadar polis kontrolünde tutuldu. Muhabirimize verilen tek bilgi artık “Türkiye'ye süresiz giriş yasağı” olduğuydu.

Çetelere değil, muhabirimize ceza!

Gülsuyu'nda yaşanan çete saldırıları sırasında birçok kişi yaralanmış, devlet çete üyeleri yerine devrimci, demokrat ve yurtseverleri hedef olarak seçmişti. Çetelerin kitleye yönelik saldırısını haber yaparken yaralanan Sven Kaeuler hakkında İçişleri Bakanlığı tarafından gıyabında ülkeye süresiz giriş yasağı konuldu.

Egemen sınıfların medyası; Gazi'de, Roboskî'de, Rojava'da, Reyhanlı'da olduğu gibi devlet terörünü gizledi. Yine aynı süreçlerde olduğu gibi Gezi İsyanı'nda da halkın sesi, gerçeklerin habercisi devrimci ve sosyalist basın oldu. Bundandır ki Gezi İsyanı sürecinde devlet terörüne gazeteciler de hedef oldu. Yaralandı, fotoğraflarına el konuldu, tehdit edildi. Bu saldırılar içerisinde yurtdışından gelen gazeteciler ise, “Bizleri dünyaya rezil ediyorlar” denilerek ayrı bir yere konuldular. Hedef seçilerek darp edildiler, gözaltına alındılar, sınır dışı edildiler.

Muhabirimiz, Sven Kaeuler de, halka pervasızca saldırıldığı bu süreçte, bütün saldırılara, baskılara karşın devrimci ve sosyalist bir gazeteci olmanın bilinciyle hiçbir fedakârlıktan kaçınmadan çalıştı. Devlet, devrimci, demokrat ve sosyalist basından korkusunu bir kez daha göstermiştir. Gerçeklerin duyurulmasına, uyguladığı terörün teşhir edilmesine engel olamayan devlet, bir kez daha sosyalist basına saldırmıştır.

Birçok kez işkenceye uğrayan, gözaltına alınıp on yıllarca “ceza” alan, çalışanları katledilen sosyalist basın bu saldırılara yabancı değildir. Çalışanları onlarca yıl hapis cezaları alan, işkenceye uğrayan, devletin her türlü baskısına maruz kalan gazetemiz Özgür Gelecek bu saldırılara yabancı değildir. Öte yandan bütün bu saldırılara, engellemelere karşın dimdik ayakta halkın sesi, gerçeklerin habercisi olmaya devam etmektedir. Bu, dün olduğu gibi bugün de böyle olacaktır!

Muhabirimiz Türkiye'ye dönebilmek amacıyla hukuki girişimlere başlamıştır.

Marmaray “asrın projesi” değil, katliamı olabilir!

Bilindiği gibi Marmaray “Asrın projesi” olarak “büyük” bir şov eşliğinde 29 Ekim günü açıldı. Daha açılır açılmaz ciddi ve riskli arızalar yaşanan Marmaray'ın tamamlanmadan açılması beraberinde çeşitli endişeleri de getirmektedir.

29 Ekim günü Başbakan Erdoğan'ın “şatafatlı” şovundan sonra açılan Marmaray'da elektrik kesintileri, “seferler iptal edilmiştir” anonsları vb. arızalar yaşanması uzmanlar tarafından, tünelin henüz bitmediği ve pek çok kontrollerinin yapılmadığı açıklamalarını doğrulamaktadır.

Erdoğan'ın verilmesi gereken her hizmeti, büyük bir lütf olarak sunması ve bu hizmetleri seçim propagandası olarak kullanması artık bilindik ve alışıldık bir durum haline geldi diyebiliriz. Ancak Marmaray gibi her gün binlerce kişiyi taşıması düşünülen bir tren hattını sırf istenilen tarihte açılın diye açmak TMMOB'un raporunda belirttiği gibi “cinayettir”.

“Sistemin kontrolü sağlanmamıştır...”

“Sistemi kontrol edecek bir komanda masası oluşturulmamıştır” diyen TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri **Süleyman Solmaz** ve daha birçok yetkili tarafından Marmaray projesinin ciddi tehlikeler arz ettiği defalarca dile getirildi.

Solmaz'ın Marmaray için söylediği “Birincisini söyledim emni-

yet vagonları yoktur. İkincisi bu sistemin elektronik güvenlik sistemi yoktur. Çünkü proje bir bütün olarak dikkate alınmış ve denilmiş ki proje Gebze'den başlayacak Halkalı'da bitecek ve güvenlik sistemi buna göre oluşturulmuş. Şu anda açılacak tüpün kontrol güvenlik merkezi yoktur” şeklinde sözleri devlet “yetkilileri” tarafından dikkate alınmayarak binlerce kişinin hayatı ile oynandığı gösterilmektedir.

Yine Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) tarafından da tünelin henüz bitmediğine, deneme sürüşlerinin yapılmadığına, tünel içinde çalışmaların daha devam ettiğine ve tüplerin seferlere hazır olmadığına dair pek çok açıklama yapılmasına rağmen “ben istedim açarım” zihniyeti ile Marmaray sefere açılmış oldu.

Yine yetişsin diye on dereden su getirilerek ağır aksak, yarım yamalak yapılan trenin elektriğinin de evlerden kullanılan şehir şebekesinden sağlandığını, oysa elektrikli toplu taşıma sistemlerinde yüksek gerilim hattından enerji sağlanması gerektiği için başka bir boyutunu oluşturuyor.

Başbakanın seçim şovu: Marmaray

Keza projenin 2015'te tamamlanması gerekirken Başbakanın yerel seçimler propagandası için 29 Ekim'de açması, Haydarpaşa-Kazlıçeşme güzergahı yerine Üsküdar-Kazlıçeşme güzergahı ile

açılması, Maltepe kontrol merkezinin tamamlanmadan açılması, herhangi bir arıza verdiğinde yedek vagonların henüz hazır olmaması gibi sorunlar da mevcut.

Marmaray'dan sonra nükleer santral geliyor!

Marmaray'ın daha açılır açılmaz arızalanmasına verilen devletlü tepki ise her zamanki gibi trajikomik ve aynı zamanda insan yaşamını hiçe sayan aymazlığı bir kez daha ortaya sermiş durumda. Arızayı haber yapan muhabirlerin girişi engellenirken, Ulaştırma Bakanı ise trenin arıza nedenini “meraklı yolcu”lar ve sürekli gelgit yapanlar olarak açıkladı.

Evet, Marmaray'da durum buyken Başbakan, Nükleer Santrali uçaklara benzeterek “kazası olmayan yatırım yoktur”, “Uçaklara biniyoruz değil mi? Elimizde yüzde 100 garanti var mı? Her şey başımıza gelebilir...”, “Riski olmayan hiçbir yatırım yoktur” vb. akıllara zarar sözleri eşliğinde Japonya ile Sinop'ta açılacak Nükleer Santral anlaşması imzalararak tek ilgi alanlarının sermaye olduğunu gösterdi.

Ciddi risk taşıyan Marmaray tren hattı, seferlerine egemenlerin seçim şovları eşliğinde başladı ancak insanı yaşamını kendi egemenliklerinin malzemesi haline getirenler meydana gelecek ölümlerin hesabını vermeye hazır olmalıdır.

29 Ekim günü Başbakan Erdoğan'ın “şatafatlı” şovundan sonra açılan Marmaray'da elektrik kesintileri, “seferler iptal edilmiştir” anonsları vb. arızalar yaşanması uzmanlar tarafından, tünelin henüz bitmediği ve pek çok kontrollerinin yapılmadığı açıklamalarını doğrulamaktadır.

Haftalık özgür gelecek

Pêşaroja Azad

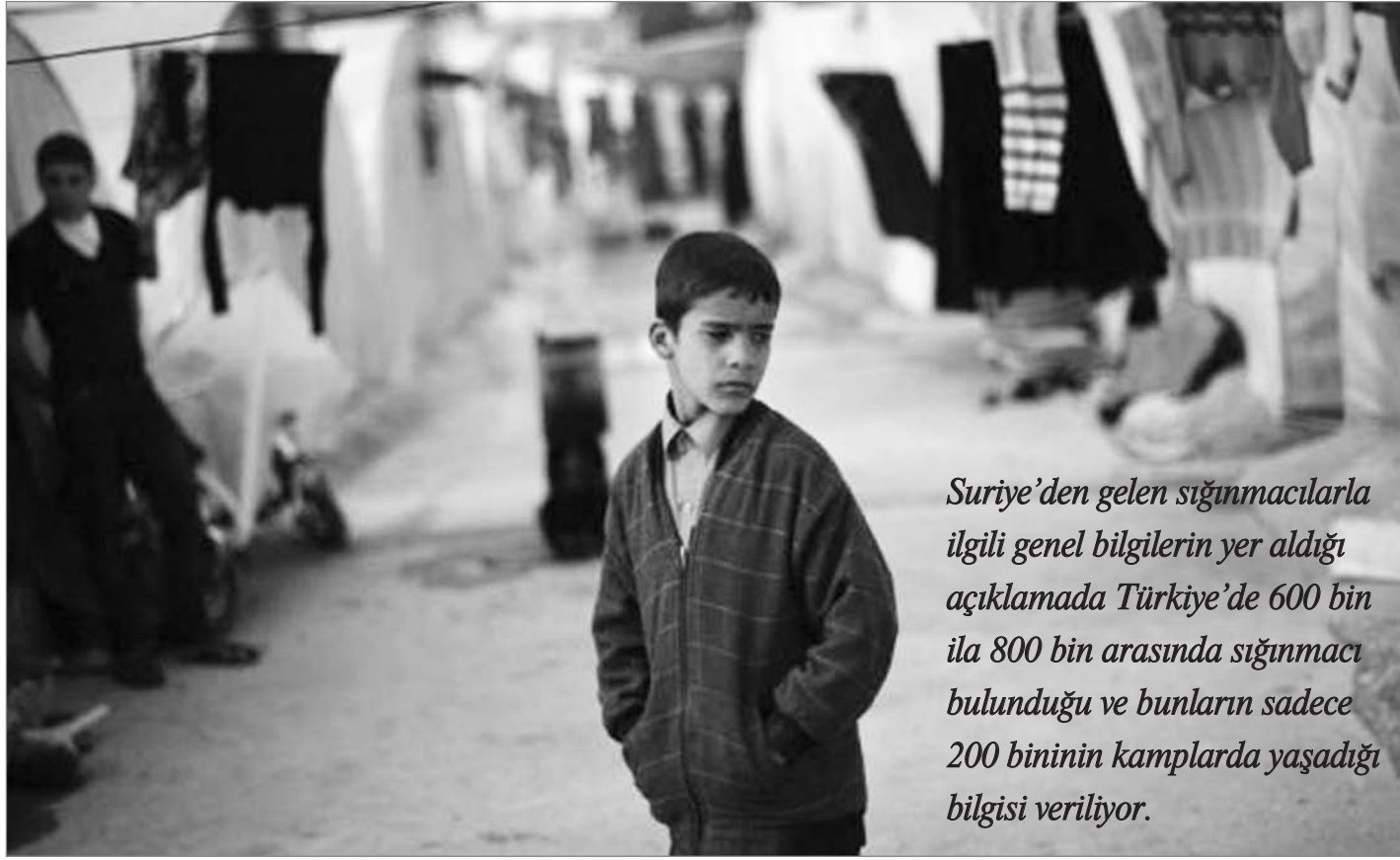
Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/Istanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/Istanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayincilik2007@hotmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Tecrit, ucuz işgücü, taciz-tecavüz, açlık, evsizlik, aşağılanma...

Suriyeli sığınmacılar Türkiye cehenneminde!

Suriye'den gelen sığınmacılarla ilgili genel bilgilerin yer aldığı açıklamada Türkiye'de 600 bin ila 800 bin arasında sığınmacı bulunduğu ve bunların sadece 200 bininin kamplarda yaşadığı bilgisi veriliyor.

İstanbul'da Suriyeli Sığınmacıları İzleme Platformu 30 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde Suriye'den gelen ve kamp dışında yaşayan sığınmacılara yönelik yaptığı araştırmanın raporunu açıkladı.

Suriye'de Mart 2011 tarihinden bu yana devam eden çatışma ortamı nedeniyle on binlerce insan hayatını kaybetmiş, yaralanmış ve milyonlarca insan da yaşadığı yeri terk etmek zorunda bırakılmıştır. Kendi yaşam alanlarından ayrılmak zorunda kalan bu insanlardan en iyi tahminle 400 bini Türkiye'de kamplar dışında ve gayri insani koşullarda yaşamakta.

Rapor, Suriye'deki iç çatışma ortamından kaçarak, farklı zamanlarda İstanbul'a gelmiş Kürt ve Türkmen/Alevi kökenli Suriyeli sığınmacıları kapsamaktadır.

Suriye'den gelen sığınmacılarla ilgili genel bilgilerin yer aldığı açıklamada Türkiye'de 600 bin ila 800 bin arasında sığınmacı bulunduğu ve bunların sadece 200 bininin kamplarda yaşadığı bilgisi veriliyor.

Kamplarda tecrit ve izolasyon

Kamplarda uygulanan izolasyon politikası nedeniyle koşullar hakkında ayrıntılı bilgi edinilemiyor.

Yaklaşık 200 bin kişinin yaşadığı kamplar uluslararası yardım kuruluşları, insan hakları örgütleri, kadın ve çocuk örgütleri, ulusal ve uluslararası basın yayın organlarına kapatılmış durumdadır.

Kamplara gitmeyi tercih etmeyenlerin ise birçok sebebi var. Bunlardan bazıları şunlar; çadır ve konteynırlarda birkaç ailenin birlikte kalması, kadın ve kız çocukları açısından cinsel istismar, taciz, tecavüz ve şiddete uğrama riskinin yüksek olması. Kamplarda sadece Sünni Müslümanlara yönelik dini hizmet verilmesi sebebiyle de Hıristiyanlar, Kürtler, Romanlar, Çerkesler ve Aleviler kamp dışında yaşamayı tercih ediyorlar.

Kamp dışında yaşayanlar

Kamp dışında olanlar yani 400 bin sığınmacı İstanbul, İzmir, Mersin, Ankara gibi büyük kentlerde ve Urfa, Mardin, Amed, Batman gibi Kürt illerinde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Yaşadıkları il ve ilçelere göre değişiklik gösteren sorunlarla yüz yüze olan sığınmacıların ortak sorunları yeterli barınma, sağlık ve beslenme olanaklarına sahip olmamaları, kültürel uyumsuzluk ve çocuklarının eğitime devam edememeleri ve sosyal dış-

lanmaya maruz kalmalarıdır.

İstanbul'un değişik semtlerinde saha araştırmasında görüşme yapılan 36 ailede 244 kişilik nüfusun olduğu ve sadece 24 ailenin ev tutarak yaşamını devam ettirmesi, geri kalanların ise sokakta yaşaması sığınmacıların durumunu en iyi açıklayan verilerden bir tanesi.

Evlerde yaşayan sığınmacıların durumu da diğerlerinden farklı değil; dil bilmemeleri ortak sorunları ve ev kiralalarının çok yüksek olması artı bir sorun daha yaratıyor. Gaziosmanpaşa'da yaşayan bir sığınmacının "Kürt esnafla iyi ilişki içindeyiz ancak komşularla ilişkimiz iyi değil, çocuklarımızı azarlıyorlar, hatta dövüyorlar, çocuklar korkudan dışarı çıkamıyorlar" sözleri yaşadıklarını özetler nitelikte.

Çalışma hakkı ya da haksızlıkları

Türkiye'de asgari ücretle çalışan bir işçinin aldığı maaşın % 35'ini alan sığınmacılar, kayıt dışı çalıştırıldıkları için hiçbir sosyal haktan da yararlanamıyor. Aylık aldıkları ücret ev kiralalarını ancak karşıladığı için yemek, sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyorlar. Ailelerde çocuklar dâhil herkesin bir işte çalışması ya da parça başı

yapılmak üzere eve alınan işler adeta zorunlu hale getiriliyor. Aylık kazancını beyan eden 49 kişi, aldığı aylık geliri 27.200 TL olarak belirtiyor, bu durumda aile başına düşen aylık gelir 555 TL.

Sığınmacıların çalışma izinlerinin olmaması patronların işine geliyor elbette. Her an işten kovulma ve aç kalma korkusu ile çalışan sığınmacılar, patronların istedikleri biçimde az maaş karşılığında çok çalışarak ve hiçbir güvence talep etmeden çoluk çocuk demeden yaşam savaşını veriyorlar.

Sığınmacı kadınlar

Evleri yakılıp yıkıldıktan sonra evsiz kalan kadınlar; ülkelerinden, savaş kölesi olmaktan kaçtılar. Ama geldikleri yerlerde yaşadıkları sıkıntılar anlatılmakla bitmeyecek ölçüde. Cinsel istismar, taciz, tecavüz gibi tehlikelerden ötürü kampta yaşamayı reddeden kadınların sorunları yaşadıkları evlerde de benzer şekilde devam ediyor.

Gündelik yaşamın bütün zorluğunun ve sorumluluğun yüklendiği kadınlar, evlerin kalabalık olmasından ve çoklu kullanımlardan kaynaklı olarak sürekli temizlik ve yemek yapmakla uğraşıyorlar. Sağlık hizmetlerinden yararlanma koşullarının yok denecek kadar az olması sebebiyle hamile kadınlar mecburen sağlıksız ev koşullarında doğum yapmak zorunda kalıyorlar.

Sonuç olarak

Ülkelerinden savaştan kaçan insanlara Türkiye'nin yaptığı da yapacağı da ve her şeyden önemlisi kime ne amaçla yardım yapacağı da bellidir. Kendisinden olmayana nefes alma fırsatı dahi vermeyen TC'nin sığınmacılara uyguladığı baskı ve izolasyon politikalarına destek vermeyelim.

Açlık sınırının çok altında sağlıksız koşullarda yaşamlarını devam ettirmeye çalışan sığınmacıların istekleri ülkelerinde savaşın bitmesi ve yeniden yaşam alanlarına dönmekken bizler hayatı onlara daha fazla zorlaştırmayalım. Türkiye'nin yok saydığı "Kamp dışında yaşayan Suriye'den gelen sığınmacılar"ı bizler de yok saymayalım.